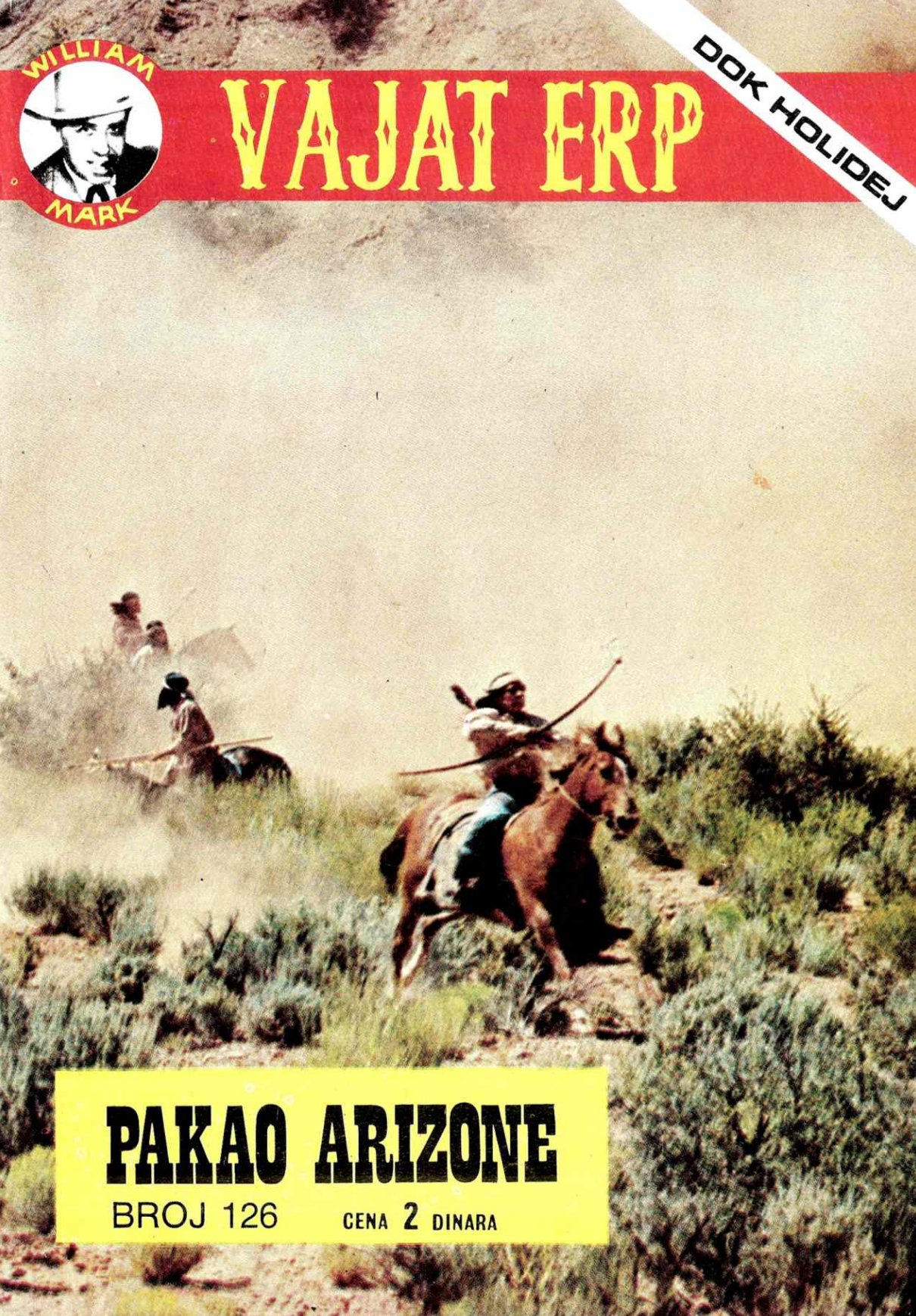

VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

PAKAO ARIZONE

BROJ 126

CENA 2 DINARA

KADA POSETITE
GENERALNO ZASTUPNIŠTVO ŠVAJCARSKÉ FIRME

DARWIL

TRST PIAZZA S. ANTONIO NUOVO 4 / I-II

MOĆI ĆETE DA IZABERETE JEDAN OD PREKO 600 TIPOVA ČASOVNIKA „DARWIL“ I „ARETTA“ POZNATIH PO PRECIZNOSTI I ELEGANCIJI OBLIKA.

TOM PRILIKOM NE PROPUSTITE DA OBRATITE PAŽNJU NA NAJVEĆI IZBOR ZLATNOG NAKITA U EVROPI, PO SVETSKIM KONKURENTNIM CENAMA, IZRAĐENOG OD 14, 18 I 22-KARATNOG, SLUŽBENO KONTROLISANOG ZLATA!

PREPORUČUJEMO

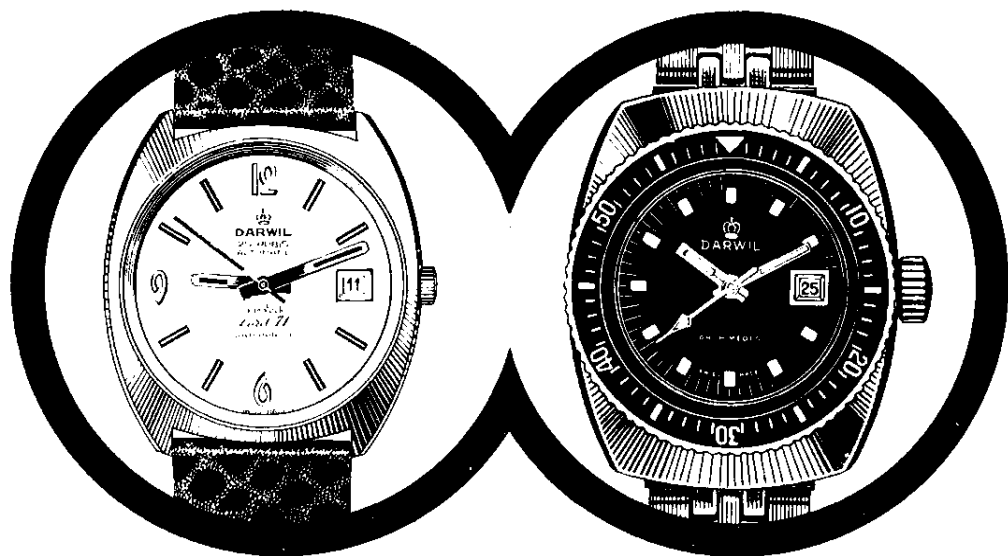
ZA VAS — ČASOVNIK LORD 71

ZA VAŠU SUPRUGU — ČASOVNIK LADY 71

SA UGRAĐENIM DARBLOCKOM KOJI ŠTITI OD POTRESA I UDARA

CASOVNIKE „DARWIL“ I „ARETTA“ MOŽETE NABAVITI I U SPECIJALIZOVANIM TRGOVINAMA I ROBNIM KUĆAMA U JUGOSLAVIJI!

SERVISI ZA ODRŽAVANJE POSTOJE U SVIM VEĆIM MESTIMA

Vilijam Mark:

**PAKAO
ARIZONE**

Naslov originala:

WILLIAM MARK:

Hölle in Arizona

Copyright by Martin Költer Verlag

1971.

PAKAO ARIZONE

Tombston! Ulica Alen kupala se u blještavoj svetlosti podnevnog sunca. Bilo je nekoliko minuta do dvanaest. Inače zakrčeni pločnici bili su pusti, samo je gde-gde ispred krčmi stajalo nekoliko konja, oborene glave, pričvršćenih za prečke, a ispred velikih prodavnica stajala su ogromna prerijska kola sa amjevima, natovarena robom.

Bilo je toplo. Kišni dani poslednjih nedelja su odagnali zimu tako naglo, kao da su je jednim udarcem odbacili čak u planine. Toplota koja je vladala u Arizoni u martu, u drugim krajevima mogla se očekivati tek dva-tri meseca kasnije. Tombston nije znao za žestoku zimu. Ono što je za ovaj grad bilo karakteristično, bili su sunce i vreo pesak. Stanovnici Tombsto-

na osvežavali su se čežnjivo gledajući udaljene plave planine. Beskrajna savana sa džinovskim kaktusima i crvenkastim peščanim piramidama, sastavni je deo ovog kraja.

Sa zapada su tri čoveka ulazila u glavnu ulicu. Prvi, koji je jahao na pola jarde ispred dvojice svojih saputnika, sedeo je na leđima crnog ždrepcu. Bio je to dežmekast čovek srednjeg rasta, oštarih crta lica sivih očiju sa izrazom neumoljivosti. Izbleđeli šešir navukao je na čelo toliko nisko da se sticao utisak da ga jedino pridržavaju dva uha. Pohabani kožni kaput bio mu je otkopčan na grudima, a kroz razdrljenu košulju videle su se maljavu grudi.

Široki opasač visio mu je nisko,

a futrola sa teškim „hempton” revolverom visila je nisko na desnoj butini. Bio je to razbojnik Kid Malinen.

U ovim podnevnim časovima u Tombstonu niko nije slutio da je to najopasniji razbojnik koji je ušao u grad posle Lazara Kapučina. Rodio se pre trideset četiri godine u Vest Pointu — Kentaki, tri milje od čuvenog Fond Knopsa u rasklimatanim kolima sa arnjevima, koja su pripadala porodici doseljenika iz Finske. Zapravo, Finac mu je bio otac, a majka meleskinja. Neposredno posle rođenja Kida Malinena, nesrećna majka je umrla, a otac mu je, prilikom jednog puškaranja, ubijen kada je dečaku bilo sedam godina.

Očev prijatelj ga je prihvatio i odveo u Oklahomu. Radio je tu, na ranču, sve dok u trinaestoj godini nije smrtno ranio jednog od kaubojca, a onda pobjegao. Od tog dana, njegov život se pretvorio u stalno bekstvo. Sa petnaest godina je u galvestonskoj luci ustrelio Crnca. Nije imao ni punih sedamnaest kada je u Dalasu ubio šeširdžiju. Od tada su za njim raspisane poternice.

Kid Malinen je krstario gotovo punu deceniju. Na granici pustinje Ljano Estakado, na dan 17. avgusta 1877. godine u glavnoj ulici Luboka ustrelio je pomoćnika šerifa Pata Hendersona. Na suđenju izvuкао je iz nerazumljivih razloga prilično blagu kaznu od pet godina, koju je odsedeo u Fort Vortu. Kada je napunio trideset dve godine, Kid Malinen je prešao iz Teksasa u

Novi Meksiko, gde se kao kradljivac stoke i pljačkaš poštanskih kočija nekako održavao u životu sve do dana dok nije sreo rudara koji mu je iz osnova promenio život. Bio je to, zapravo, pomoćnik vođe sivolikih, Lazaro Kapučini. On je Kida Malinena prihvatio i uveo u svoju družinu.

Prevejani Kapučini je vrlo brzo primetio da je, prihvatajući ovog Finca u bandu, učinio odličan potez. Kid je, doista, bio rođeni razbojnik, član ovakve opasne družine. Čak je i sam glavni vođa ubrzo otkrio sposobnosti ovog čoveka iz Kentakija, pa ga je uskoro proizveo za vođu grupe. Njegov ugled i mesto u bandi bivali su sve veći i sve značajniji. Ipak, sve vreme je bio u senci razbojnika italijanskog porekla, Kapučina. Prave vrednosti Malinena trebalo je tek da se pokažu ovog martovskog dana 1884. godine, u vrelom Tombstonu.

Najverovatnije nijedan od dvojice njegovih pratilaca nije ni slutio kakva potajna vatra gori u ovom ogorčenom čoveku i kakve paklene i slavljubive planove kuje u glavi. To, možda, ni on sam u ovom trenutku nije bio svestan.

Levo, odmah iza Malinena, jahao je jedan herkulski građen čovek. Njega je bilo teško opisati, bar što se lica tiče, jer mu je sve bilo zaraslo u bradu; kosa kao da se spajala sa gustim čekinjastim obrvama. Oči su mu bile ne samo zaklonjene obrvama, nego i upale. Imao je tamnu, oštru kosu. Ono što je prvo padalo u oči, bilo je to

što nije nosio opasač, pa prema tome ni revolvere. Međutim, u futroli pričvršćenoj za sedlo, nalazila se, na domak ruke, vinčesterka sa kratkom cevi koja je u rukama veštog strelca bila i te kako opasno oružje. Zvao se Slim Latan, rodом iz primorskog grada Ferkopa, neda-leko od ozloglašenog Mobila na obali Alabame. Njegov životni put nikad niko nije uspeo da do kraja upozna, jer je umeo da ga prikri-va.

S desne Malinove strane jahao je koščati momak mršava lica, očiju boje ćilibara. Ispod širokog oboda crnog šešira provirivali su prame-novi plave kovrdžave kose. Nosio je otvoreni kožni kaput, sive pan-talone i čizme sa visokim sarama. Za razliku od svojih saputnika, ovaj momak je bio sav iskićen oružjem. Na opasaču je nosio dva teška re-volvera, u pojasu zadenut veliki nož, a u sari leve čizme mali re-volver. Ovu kolekciju oružja do-punjavao je „deringer” u džepu kaputa. Plavi Kris Kamberlend, imao je dvadeset šest godina i bio vanbračni sin pralje iz predgrađa Čatanuge u Tenesiju. Šta je radio do svoje osamnaeste godine, nikada nije utvrđeno. Zna se samo, pouz-dano, da je sa devetnaest bio po-moćnik maršala u Fantom Sitiju i da je bio umešan u puškaranje, jer su ga, tobož, dva vojnika iz obilž-njeg utvrđenja napala iz zasede. Ubio je obojicu vojnika, ali ga je tada njegov pretpostavljeni smenio sa dužnosti. Kasnije je bio umešan u razbojnički napad koji se odigrao u ozloglašenoj dolini Šenandoa i

tom prilikom teže ranjen. Kako je ovaj čovek iz daleke Virdžinije ko-načno stigao u Arizonu prevalivši hiljade milja, nikada nije utvrđe-no. U svakom slučaju, onoga dana kada je sa Malinenom i Latanom ujahao u Tombston, bio je već pu-nih pet meseci član razbojničke družine sivolikih.

Ova zločinačka trojka zaustavila se sedam minuta pre dvanaest is-pred „Kristal Palasa”. Sjahali su s konja i duge uzde prebacili preko prečke.

Na suprotnoj strani ulice, na sa-mom ulazu u berbersku radnju, sta-jao je Džin Barker, sedamnaesto-godišnji pomoćnik berberina. Video je trojicu jahača kako nailaze i pra-tio ih pogledom dok su silazili s konja. Čuo je kako ga gazda po-ziva:

— Nemoj stajati pred vratima i prodavati zjale Džin, nego se pri-hvati posla. Sad će dvanaest!

— Da, da, gazda. — Uzvratil mlađić, nesvesno prevlaćeći kaži-prstom preko oštrice brijaa. Međutim, i dalje nije ispuštao trojicu jahača iz vida.

Mladi Barker je imao oštro oko za tipove kakvi su bili ona trojica preko puta. Možda i ne bi tako pom-no posmatrao neznance, da jedan od trojice, bradati, nije u tom tre-nutku izvukao vinčesterku s kratkom cevi i poneo je sobom. Vešto, kao štap, prebacio je pušku iz des-ne ruke u levu i zakoračio na trem, podupirući se puškom.

Zanesen, mladi berberski pomoć-nik je opipavao sada i tupu stranu brijaa, a onda zazviždao kroz zu-be.

— Hej, kanda se sprema oluja!

— Oluja? — obrecnu se njegov gazda. Šta to trabunjaš? Vreme je da se lepše ne može poželeći. Računam da će danas naići momci iz Bizbija. Očekujem i kauboje sa Hanterovog ranča, jer im je nadzornik dao slobodan dan. Dakle, čeka nas dosta posla. Nemoj to da smetneš s uma, Džin!

Tri stranca stajala su na tremu „Kristal palasa”. Malinen se oprezno osvrnuo na sve strane. Kada je upravio pogled na suprotnu stranu ulice, primetio je berberskog pomoćnika. Pogled razbojnikovih sivih očiju, formalno se prikovao za bledunjavo Barkerovo lice. Mladiću je zastao dah. Ni sam ne znajući zbog čega, ovaj pogled ga je silno uplašio.

No, brzo čovek iz Kentakija se okrete i koracima ukrućenim od dugog jahanja krete prema uglu trema, gledajući niz ulicu. Ostao je tu samo nekoliko trenutaka, pa tek onda prišao krilima pomičnih vrata.

Latan olabavi revolvere u futrolama i krete za Malinenom. Ovaj se, takođe, obazreo na sve strane pre nego što je ušao u lokal. Kid Malinen je zastao odmah kraj vrata kako bi mu se oči privikle na polumrak koji je vladao u lokalu. Onda je iznenada razrogačio iznenađeno oči zbunjen neočekivanom elegancijom lokala. Odlučno se okrenuo, ne obraćajući pažnju na to što je gurnuo svoje pratiće i izleteo natrag na trem. Latan, većito sumnjalo, takođe napusti lokal.

— Šta je to bilo Kid?

I Kamberlend je takođe izašao na trem i upitno pogledao Latana.

— Šta je ovo?

Snazni čovek iz Alabame samo sleže ramenima.

— Nemam pojma.

Malinen se spustio do sredine ulice, nadneo desnu šaku nad oči i netremice posmatrao krupna, crvena slova, oivičena zlatom, na fasadi lokala „Kristal Palas”. Kid se lagano vrati na trem i obrati se dvojici svojih pratilaca.

— Zna li gde se nalazimo?

— Jasno! — uzvрати Kamberlend svojim zvonkim glasom — u Tombstonu.

— To što znaš, nije baš mnogo Kris, trebalo bi da poznaješ ovu krčmu.

— Šta tu ima da se poznaje. Krčma kao i svaka druga.

— Zabluda! Čini mi se da nisi unutra dovoljno otvorio oči.

— Zato nisam čak ni imao prilike.

— To je najpoznatija krčma na Zapadu.

— Šta to? — iznenadi se Kamberlen. — Da nije možda „Long Brenč” salun?

Preko Latanovog lica prelete prezriv osmeh.

— Ti si pravi idiot, Kris. „Long Brenč” salun je gore, u Dodž Siti-ju.

— Ah — odmahnu Kris, rukom. — Sve sam pobrkao. Verovatno zbog toga što sam se setio Vajat Erpa.

Pri pomenu ovog imena, Malinen

naglo okrete glavu. U njegovim sivim očima blesnu opasan sjaj.

— Bolje bi ti bilo da zavežeš!

— Ama šta ti je, Kid?

— To se ime neće pominjati — naredi Malinen.

— Hajdemo unutra — pomirljivo će Latan i gurnu levo krilo pomičnih vrata. Sad su sva trojica stajala u lokalu ne odlepljujući se od ulaza.

Bio je to najveći salun, koji su ova tri razbojnika ikada videla. Tri masivna pozlaćena stuba — podupirala su ogromnu tavanicu od svetle lakirane tikovine, dok su zidovi bili presvučeni crvenim damastom i ukrašeni bezbrojnim ogledalima u raskošnim okvirima. Uz veliki broj stolova stajale su nove čiste stolice, a u produžetku glavnog dela sale, stolice su bile veoma otmene. Stolovi su bili prekriveni zelenom čojom, a stolice tapacirane plišem. Tu, u delu koji bi se mogao nazvati kockarnicom, stubovi su bili ukrašeni mozaikom.

— „Kristal Palas” — procedi Kris Kamberlend.

Iza šanka stajao je podbuo čovek, čelave glave, sa velikim senkama ispod očiju i brižljivo negovanim brkovima.

Bil Hilton je bio novi zakupac saluna. Pre četrnaest dana preuzeo je lokal od obolelog vlasnika na godinu dana. Na taj način se Hilton, menjajući krčme od gradske periferije pa duž ulice Alen, progurao do vrha, naime do „Kristal Palasa”.

Zakupac je sa očiglednim zadovoljstvom pratio iznenađenje na li-

cu trojice stranaca. Prebacio je ugašeni opušak cigare s kraja na kraj usana i promrsio:

— Da, džentlmeni! To je „Kristal Palas”, tako nešto još niste videli.

Lice Kida Malinena, koje je bila slika i prilika iznenađenja, odjednom postade mračno i tvrdo. Između obrva mu se usekla duboka bora.

— Ne trabunjaj krčmaru, nego gledaj da tri čaše stoje na šanku kad pridemo.

Hilton se trže. Takav ton bio mu je odlično poznat. Munjevito je dokopao s police flašu i nadneo je na tri čaše koje su se još brže našle na šanku.

Tri zločinca priđoše raskošnom šanku, dugom najmanje petnaest jardi. Nad njim je visilo nekoliko lampi, kitnjasto ukrašenih. Gorele su i sada, u sred podneva, jer je prirodna svetlost jedva prodirala u lokal.

Malinen je dokopao čašu, talsajajući tečnost, dok je Kamberlend bez razmišljanja sasuo u grlo dupli viski. Podozrivi Latan je odmerio krčmara od glave do pete, pa tek onda primeo čašu usnama.

Pošto je i Malinen ispio, Hilton bez reči ponovo nadnese flašu nad čaše.

— Bedno mesto, ovaj kavez ovde, promrsi momak iz Tenesija.

Krčmar je ćutao.

Kamberlend dokopa svoju čašu i sasuo ostatak viskija krčmaru u lice.

— Sledeći put da odgovoriš kada ti se ljudi obraćaju. Jesi li shvatio?

Hilton potvrdno klimnu glavom. I na takve stvari je, na žalost, navikao. Iako to nije bilo uobičajeno u samom „Kristal Palasu”.

Šum trže trojicu lupeža. Vrata su se otvorila i jedan omanji čovek stupi u lokal. Bio je jedva visok metar i šezdeset. Ramena su mu bila oborena, a pogled iza debelih naočara tužan. Pošto je odmerio trojicu za šankom, i video krčmarovo lice poliveno viskijem, doneo je zaključak da je bolje da se odrekne svoje uobičajene čašice pred ručak.

Nije, međutim, imao sreće, jer su trojica za šankom imala nešto protiv njegovog odlaska.

Kamberlend mu je doviknuo:

— Dođite mister, mi smo ovde stranci i rado bismo s nekim porazgovarali.

Pedesetsedmogodišnji knjižar, Džeremi Briton, oseti kako ga podilazi jeza. U šta li se ovo upustio!? Već odavno je živio u Tombstonu, pa je odmah znao sa kakvim tipovima ima posla. Upravo zbog toga je odabrao „Kristal Palas” da tu popije čašicu i tako izbegne, bar do današnjeg dana, susrete sa raznim neprijatnim osobama.

Šta da čini? Da se okrene i izađe? Ne, to bi bilo suviše opasno. S druge strane, nije baš bio oduševljen da sa takvim ljudima stoji uz šank. Opasnost je, u svakom slučaju, bila velika. Upravo zbog toga, stajao je kao ukopan na istom mestu.

Kamberlend se odvoji od šanka, krene dva koraka napred, onda zastade, raskorači se, podboči tako

da su mu ruke bile blizu drške revolvera.

— Slušaj cvikerašu, moje ime je Kamberlend, Kris Kamberlend! Bilo bi dobro da ga zapamtiš. Ja ne marim šalu. Pozvao sam te da nam se pridružiš za šankom. To je bio poziv na piće, jel' ti jasno? Pretpostavljam da znaš šta to znači, odbiti poziv na piće!

Nesrećni knjižar se stresao od užasa. Zbunjeno je popravio kragu na košulji, a onda oborene glave pošao napred.

Latan i Kamberlend su ga pustili da stane između njih. Onda ga Kamberlend grubo gurnu laktom u bedro.

— Dakle, zmijo naočarko, šta piješ?

Pošto je knjižar bio još uvek tako zbunjeno, da nije mogao odmah da odgovori, krčmar mu priskoči u pomoć.

— Mister Briton pije dobar skoč.

— Ko je tebe šta pitao? — brecnu se Latan na njega.

Malinen je presekao ovu svađu, odlučujući:

— On će sada s nama piti „Kentaki draj”.

Ondašnji „Kentaki draj” bio je neka vrsta viskija začinjenog raznoraznim travama, i uz to veoma jak. Uprkos svom neprijatnom mirisu, kauboji i priprostiji ljudi su ga voleli.

Knjižar nije bio ni otmen ni bogat čovek, ali nije mario za „Kentaki draj”. Svakog podneva je popio dobar skoč, i to mu je prijalo. No, šta je vredelo da sada o tome razmišlja. Moraće sa ovom trojicom

neprijatnih ljudi da popije šta oni budu želeli.

Međutim, ovu zabavu su tri zločinca sasvim drugačije zamislila. Pošto su ispili jednu rundu, Malinen je ponovo sipao — drugi put, zatim treći, četvrti, pa i peti.

Briton se nije usudio da odbije piće. Posle pete čaše bilo mu je zlo već i zbog toga što je ispijao čašu za čašom. Kada je oprezni krčmar hteo da ukloni flašu, Malinen ispruži levicu, dokopa je i još jednom natoči.

Knjižaru su ruke nemoćno visile niz telo. Nije uspeo ni da podigne levu ruku i prihvati čašu. Malinen ga dokopa za jaku i naglo privuče. Mali knjižar gledao ga je iza debelih naočari staklastim pogledom.

— Ne mogu više — ječao je. Nisam navikao mister, razumećete...

— Ništa ne shvatam, uzmi svoje piće, inače ću biti uvređen.

Nesrećni Briton se maši rukom za čašu koja je stajala na ivici šanka. Međutim, iskliznula mu je iz ruke i tečnost se razli istog časa. Malinen žestoko udari knjižara po licu. Briton se zanesse unazad i udari u Latana. Ovaj ga prihvati kao loptu i baci prema Kamberlendu.

— Mister Briton je prosuo svoje piće krčmaru, dajte mu drugo.

Krčmar nije ni pomišljao da protivreći.

Sedam rundi žestokog pića uopšte se nisu primećivale na lupežima. Međutim, pošto je popio sedmo piće, Briton je bio gotov. Pao je pljoštimice na pod, kao posečeno drvo, i ostao nepomično da leži.

Malinen izvuče sud u kome je

krčmar ispirao čaše i sasu sadržinu knjižaru na glavu. To je nesrećnika povratilo. Uspeo je da se uspravi u sedeći položaj. Disao je teško, kao riba na suvom, s mukom savladavajući grčeve.

Kamberlend ga uhvati za jaku i postavi kao drvenog lutka na noge. Čim je sklonio ruku, Briton je ponovo pao. Razbojnici su se grohotom smejali.

Iako je krčmar znao da je svako mešanje, gotovo, opasno po život, odlučio je da ipak nešto pokuša, računajući s tim da bi vlasnik „Kris-tal Palasa” mogao svakog časa da bane.

— Ja mislim da mu je dosta, džentlmeni.

Malinen prostreli krčmara pogledom svojih neprijatnih sivih očiju.

— Dovoljno? To ćeš morati nama da prepustiš, trovaču!

Kamberlend podiže knjižara na noge.

U tom trenutku zaškripaše krila vrata i snažan čovek srednjeg rasta stupi u lokal. Bio je, još uvek, prilično mlad. Na levoj strani kožnog kaputa svetlucala mu je šestokraka zvezda.

Bio je to pomoćnik šerifa Džefri Hanter.

Na razbojnicima se u magnovenju primetila promena. Stajali su lako povijeni u ramenima, kao grabljive zveri spremne na skok i netremice posmatrali čoveka na vratima.

Hanter im priđe lagano bliže, a onda se saže da uspravi Britona.

Malinen ga dotaknu po ramenu.

— Hej, zvezdonošče, šta to bi?

Džefri odmeri razbojnika.

— Takve stvari ovde ne marimo, mister. Naročito ne u „Kristal Palasu”. Koliko da znate!

Gotovo se nije primetilo da je Malinen zamahnuo. Ipak, udarac pesnice pogodi Hantera tačno u vrh brade. Prevrnuo se preko potpetica i ostao da leži na podu. Usput je zakačio dve stolice i povukao Britona.

Tri lupeža su se mirno okrenula i zagledala u svoje čaše. Kada se Džef Hanter osvestio ustao je i izašao. No, tek pošto su se vrata za njim sa treskom zatvorila, razbojnici su se okrenuli i prsnuli u smeh.

Nije potrajalo ni pet minuta, a vrata su se ponovo otvorila, ušao je drugi čovek, takođe sa zvezdom na grudima. Bio je to Rik Hanter, Džefov brat. Tri razbojnika su ga ledeno odmerila.

— Aha, poslao je svog prijatelja primeti Kamberlend.

Rik priđe bliže i ostade da stoji kraj onesvešćenog knjižara.

— Šta je s njim?

Malinen nije ispuštao pomoćnika šerifa iz vida.

— Ako ga onjušiš, biće ti jasno, zvezdonošče!

— Ako je pijan, izneću ga na polje, zaključiti Rik i saže se da podigne Britona. U trenutku kada je to učinio, Malinen ga uhvati za mišicu.

— Da sam na tvom mestu, prvo bih promislio, zvezdonošče!

Sada su se otvorila vrata koja vode u hodnik, na njima je stajao Džefri Hanter, Rikov brat.

Veliki trik doktora Džona Holideja, koji je ovaj koristio kada god bi se njegov prijatelj maršal Erp pojavio na glavnim vratima, malom pomoćniku šerifa nije baš uspeo. Naime, razbojnici su čuli šum, Malinen se naglo okrenuo u tom pravcu i već držao revolver na gotovs. Kamberlend je držao ruke na drškama svojih revolvera. Latan je dokopao vinčesterku sa šanka, repetirao je munjevito i uperio na Džefa.

— Čemu ti prijaviti trikovi, gundao je Malinen. Mi to ne marimo. Hajde momče, ulazi unutra ako hoćeš.

Pošto je Džef nekoliko trenutaka oklevao, brat mu doviknu:

— Uđi unutra, nećemo nikakvu kavgu!

Džef je poslušao i prišao šanku. Latan ga je motrio dok je Malinen držao Rika za ruku.

— Čujte mister, mi baš ne volimo da se neko meša u naše poslove. Povedite svog prijatelja zvezdonošca i gubite se odavde.

Rik se nije dao zastrašiti.

— Povešću i ovog čoveka ovde, totalno je pijan.

— On ostaje ovde!

Zločinac iz Kentakija je to rekao ledenim, pretećim glasom.

Rik Hanter s eosllobodi njegovog stiska i uzmače pola koraka nazad.

— Čujte mister, ja, istina, ne znam ko ste vi, ali znam gde ste. Vi ste u Tombstonu. Ovde ne može svako da čini ono što mu je volja. Ta vremena su prošla.

Malinen je stajao lako raskora-

čen, glave malo uvučene u ramena. Iznenada mu leva ruka polete; u njoj je držao revolver. Metalna cev pogodi Rika Hantera u bradu. Čuvar zakona se zanesse, obori stolicu u padu i ostade da leži onesvešćen na podu.

Džefri Hanter je učinio ogromnu grešku: potegao je revolver, to jest hteo je da to učini.

Slim Latan je odmah pucao. Metak vinčesterke pogodi pomoćnika šerifa u mišicu, revolver koji se nalazio u njegovoj ruci šerifa pade. Stajao je bled kao kreč i posmatrao čoveka iz Alabame. S mukom je uspeo da procedi:

— Vi mora da ste poludeli!

Slim Latan na to nije obraćao pažnju. Ponovo je repetirao pušku i držao ispod pazuha.

Zaglušujući pucanj trgao je Rika iz nesvestice. Stajao je četvoronoške na zemlji i posmatrao svog brata.

— Džef, šta se dogodilo?

Uspeo je da se uspravi i zanoseći se, posmatrao čas svog brata, čas Latana.

— Šta je moglo da se dogodi, breću se Malinen. Tvoj dragi prijatelj je bio dovoljno lud da potegne revolver. Da to raspravimo jednom za uvek. Takve stvari ne podnosimo, a sada bi bilo dobro da se izgubite!

Sada su Rika Hantera izdali nervi, stegao je pesnicu i ustremio se na Malinena. Međutim, naleteo je na tvrd orah. Lupež iz Kentakija bio je žestok borac. Sa dva oštra udarca, ponovo ga je bacio na tle.

Džef Hanter je stegao zdravom

rukom ranjenu mišicu i škrgutao zubima.

Krčmar je za to vreme zbunjeno držao čašu. Iznenada, staklo puče u njegovoj ruci. Svi su se okrenuli prema njemu, a Malinen ga pogledao ispod oka:

— Da niste nervozni?

Krčmar je teško disao.

— Nervozan, baš nisam, ali ne mogu da tvrdim da me sve ovo rađuje.

Sada se Malinen okrete sasvim prema njemu.

— Zašto niste radosni, trovaču?

Nesrećni zakupac skupi sav svoj ponos i procedi kroz zube:

— Zbog toga što mi se čini da su se u Tombston vratila mračna vremena.

Malinen ispruži obe ruke, dokopa krčmara za kaput i tako naglo povuče, da je ovaj, formalno, preleteo šank. Pošto je to učinio, razbojnik ga grubo gurnu prema jednom stolu.

Hilton pade, ali se odmah podiže na noge, oči su mu sevale od gneva.

— To neće izaći na dobro, stranče!

— Misliš?

Malinen je gurnuo ruke u džepove:

— Zbog čega neće izaći na dobro?

— Zbog toga što su ta vremena ovde u Tombstonu prošla, mister.

Zar Hilton nije video opasan, preteći sjaj u očima razbojnika? Zar nije slutio da se sada nalazi u životnoj opasnosti? Očigledno da nije, jer je nastavio:

— Ljudi vašeg kova u Tombstonu nisu poželjni. U gradu je najzad

nastupio red i mir, došla su bolja vremena. Vajat Erp je ovde sredio stvari. A naš novi šerif, Lik Šort, sa njime se nije šaliti. To vam tvrdim. Vi ste sebi mnogo dopustili i zbog toga ću vam dati koristan savet: nestanite odavde, pre nego...

— Bolje bi bilo da skloniš ruke s bedra, naredi mu Malinen.

— Ne, ostaviću svoju ruku gde i jeste, kraj drške revolvera. Vi ste opasni i ja se moram štititi,

Da li je učinio pokret? Ne. Četrdesetsedmogodišnji Hilton, čovek s teško obolelom jetrom, nije uopšte pomakao ruku, pa ipak Kid Malinen je povukao obarač. Istina, za delić sekunde pre nego što je opalio uzviknuo je: „Poteži!” To naravno nije bilo dovoljno vremena da Hilton uopšte izvuče oružje iz opasača. On, uostalom, i nije bio brz čovek. U mnogo jednostavnijim i lakšim situacijama se u životu nije snalazio. Prema tome, nije mogao ni da izađe na kraj sa opasnim i brzim strelcem kao što je Malinen.

Metak ga je, kao nevidljiva pesnica, pogodio i odbacio nekoliko koraka unazad, i najzad se zaustavio između dva reda stolova. Praznih očiju, gledao je prema Malinenu i jedva prevalio preko usana:

— Ubico!

Malinen je još uvek držao revolver u ruci i hladno još jednom, povukao obarač.

Smrtno pogodeni Hilton ostade da leži mrtav na podu.

Nije bilo sumnje, član bande sivilikih, Kid Malinen, bio je ubica. Počinio je isti zločin zbog koga je do sada u mnogim gradovima i država-

ma Amerike za njim raspisivana poternica. Na žalost, neshvatljivom igrom slučaja uspevao je uvek nekako da se izvuče.

Sada se okrenuo prema dvojici čuvara zakona i rekao kao da govori najnormalniju stvar na ovom svetu:

— Vas dvojica ste svedoci. A onda se obratio svojim prijateljima. I vas dvojica naravno. Pas me ugrozio revolverom. Srećom, likvidirao sam ga.

Takva hladnoća skamenila je braću Hanter. Džef je do te mere bio užasnut onim što je doživeo, da je rana na desnoj mišici prestala da boli. Rik je pošao prema izlazu a njegov brat za njim, još uvek pritiskujući ranjenu mišicu. Nisu još ni stigli do vrata, kada Malinen povika za njima:

— Ako mi budete potrebni na suđenju, umeću da vas nađem. Sada se gubite.

Rik značajno pogleda svog brata, a onda su zajedno izašli.

Kada su se obreli na tremu, Rik upita:

— Je li ozbiljno?

Džef odmahnu glavom.

— Ne, metak me je samo malo jače okrznuo, ali Hilton... on je ubijen.

Rik se ujede za usnu i zagleda u prašinu.

— Jesi li video?

Džef sada razrogači oči:

— Kako sam mogao da ne vidim. Pa obojica smo bili prisutni.

— Jesi li video da Hilton nije potegao oružje?

— To naravno, nisam, ali...

— Šta ali? Rik naglo okrete glavu. Mi možemo samo biti svedoci, ukoliko smo to videli. A mi nismo videli. Mi dakle, ne možemo da svedočimo da onaj stranac nije bio ugrožen.

— Rik, ja tebe uopšte ne shvatam, pa to su razbojnici.

— Jesu, ali to je druga stvar. Moraš se polako navići na to da malo bolje upoznaš zakone ove zemlje.

Džef ponovo odmahnu glavom i siđe na ulicu.

— Hajde, razgovaraćemo sa ocem.

Uputili su se prema šerifskoj kancelariji koju je, upravo u tom trenutku, jedan stariji čovek namera-
vao da napusti. I on je takođe nosio zvezdu na grudima. Bio je to otac braće Hanter, prvi pomoćnik šerifa Tombstona.

— Šta se dogodilo, upitao je videći Džefov rukav umrljan krvlju.

— Ranjen je u puškaranju, uzvratiti Rik.

— U puškaranju kažeš? Gde to?

— Preko, u „Kristal palasu”.

— Šta se dogodilo?

Rik, ukratko, obavesti oca.

Starac nabra svoje čekinjaste obrve i pođe. Rik pokuša da ga zadrži.

— Kuda si to naumio, oče?

— U „Kristal palas”, naravno.

— Ne idi oče! Nema svrhe. U pitanju su trojica sa kojima se ne može razgovarati.

— To ćemo tek da vidimo.

— Oče, ostaješ ovde!

— Jesi li lud! Kako to govoriš sa mnom, obrecnu se stari, Ja, ovde u gradu, zastupam Luka Šorta.

— Ostani ovde, oče. Rik mu je

preprečio put. S tim ljudima ne možemo izaći na kraj. Moramo sačekati da se mister Šort vrati.

— Do tada će i noć da se spusti. Odjahao je na Lunov ranč, a on je veoma udaljen.

Rik izvadi iz džepa poluistresenu cigaretu, stavi je među zube i kresnu palidrvce o trem.

— Šta imamo od toga ako ga moramo mrtvog izneti iz krčme. Tamo već leži jedan mrtvac, a to je dovoljno.

— Šta to govoriš? — upita stari iznenađeno.

— Da, tako je.

— Ko je to mrtav?

— Hilton.

— Jesi li poludeo, zar Hilton mrtav?

— Da, zapodenuo je kavgu s nekim strancem.

Stari Hanter odgurnu sina u stranu i pođe napred.

Uporni Rik otpljunu, žestoko opsova i pođe za ocem. Za njima je krenuo i ranjeni Džef.

Kada je stari pomoćnik šerifa stupio u lokal, tri razbojnika su bila okrenuta prema šanku i posmatrala svoje čaše.

— Hej, uzviknu stari čuvar zakona.

Samo se Kamberlend okrenuo.

Malinen i Latan su posmatrali šerifa u velikom ogledalu iznad šanka. Kamberlend se leđima naslonio na šank, podupirući se laktovima o njega.

— Šta ovaj ovde traži Kid? — rekao je poluglasno.

Hanter priđe bliže i stade kraj ubijenog Hiltona.

— Ko ga je ustrelio?

Rik, koji je odmah za ocem ušao u lokal, umeša se nesigurnim glasom:

— Već sam ti rekao, oče, da je ubijem u obračunu sa jednim od ovih ljudi.

Stari ošinu svog sina pogledom.

— Kako to misliš? Da nećeš možda, da tvrdiš da se Hilton mašio za oružje?

— Nisam to video, ali znam samo da je držao ruku na revolveru.

Tek tada se Malinen odvoji od šanka, i pođe prema Riku Hanteru. Ne obraćajući pažnju na oca, prišao je mladiću sasvim blizu i uneo mu se u lice.

— Slušaj me dobro momče, treba da budeš veoma oprezan sa svojim izjavama. Ti si bio prisutan, kao uostalom i onaj drugi zvezdomosac, a i ova dva džentlmena ovde. To je ukupno četiri svedoka koja su videla da je ovaj trovač ovde ugrozio moj život revolverom. Ako budeš nešto drugo tvrdio, imaćeš sa mnom posla! Zapamti to!

— To je pretnja! — uzviknu stari Hanter.

Malinen je tek sada udostojio pogledom starog šerifa.

— Ko si sad, pa, ti?

— To pitanje bi trebalo ja vama da postavljam.

Preko razbojnikovog lica prelete senka.

— Ako su ova dvojica pomoćnici, onda bi ti, u stvari, morao biti šerif. Ja sam čuo, naime, da je u Tom-bstonu šerif Luk Šort. Da nisi možda ti Luk Šort?

Hanter nije odgovorio na pitanje.

— Moraćete da pođete sa mnom u šerifsku kancelariju mister, treba da sastavim izveštaj o onome što se ovde dogodilo. Najzad, ovde na podu leži mrtav čovek...

Zastao je u pola rečenice, jer je u tom trenutku primetio knjižara kako leži između stolica.

— Šta je sa ovim? Prokletstvo! Pa to je Briton! — Potrčao je napred i kleknuo kraj knjižara, teško ošamućenog alkoholom.

— Briton, hej Briton, šta vam je?

— Ostavite me na miru, ne mogu više da pijem, — jadikovao je knjižar. — Ne mogu da pijem, meni je tako zlo. Za ime boga! Pustite me na miru.

Hanter se uspravi i pogleda Malinena u oči.

— Mister, zamolio bih vas i dvojicu vaših pratilaca da pođu sa mnom u kancelariju.

— Za to ne postoji nikakav razlog.

— Postoji i te kakav razlog, — uzvрати Hanter pokazujući na mrtvaca.

— Ti mora da si poludeo zvezdomošće, — obrecnu se Malinen. — Ako mi ovde nekakav poludeli krčmar preti revolverom, moram da branim svoju kožu. Naravno, ne postoji zbog toga nikakav razlog da me neko poziva na odgovornost. Hajde, gubi se!

Ko zna šta bi se dalje odigralo da u krčmu nije stupio čovek koji je skrenuo čak i Malinenovu pažnju na sebe.

Bio je izuzetno visok, plećat, ošt-rih crta, preplanulo lice i očiju bo-je ćilibara. Skupi šešir zabacio je malo na desno uvo. Nosio je smeđi kožni kaput, uzane smeđe pantalone, čizme sa visokim sarama i velikim mamuzama. Bilo je čudno što nije nosio oružje.

Zastao je za trenutak na ulazu, a onda se lagano uputio kraj Mali-nena i Hantera sve do šanka.

Rik Hanter je stajao desno od vra-ta. Latan na čelu šanka, Kamber-lend ispred njega. Svi su posmatrali pridošlicu.

— Hej, evo stigao je momak ko-ji je žedan, Kid, — doviknuo je Kamberlend Malinenu.

Iako je bilo dovoljno mesta, pri-došlica nije ni pomišljao na to da obiđe Kamberlenda. Naprotiv, išao je dalje pravo i odgurnuo razboj-nika levom rukom u stranu.

U očima zločinca iz Tenesija bljes-nu opasan sjaj. Uzviknuo je pridoš-lici.

— Šta ti pada na pamet, pogani štalski slugo!

Čovek iz Tenesija nije ni slutio sa kim se to zakačio.

„Štalski sluga” zamahnu pesni-com i tako žestoko pogodi Kamber-lenda u grudi, da ovaj klonu na kolena.

Još klečeći na podu hteo je da se maši za oružje, ali mu pridošlica iz-bi revolver iz ruke. Pošto je to uči-nio, mirno se naslonio na šank, i po-čeo da lupa novčićem:

— Krčmaru!

Još nije otkrio ubijenog. Tek ne-koliko trenutaka kasnije video ga je u ogledalu iznad šanka. Lagano

se okrenuo prema trojici koja su stajala ispred njega.

Kris Kamberlend je počinio veliku grešku nameravajući da se opet u-streми na neznanca. Ovaj zamahnu desnim bekhendom, pogodi ga usred lica i odgurnu među stolove.

— Slušaj momče, hteo bih nešto da ti kažem. Nisam ni malo voljan da se danas ceo dan natežem sa to-bom. Ako te, pak, koškanje sa mno-m naročito zabavlja, možemo se veče-ras sresti, tada ću imati više vre-mena. Koliko da, u međuvremenu, ne zaboraviš moje ime, ja se zo-vem Klanton, Isak Jozef Klanton, zvani Ajk.

Tri člana bande „ljudi s vešalima”, zbunjeno su posmatrali rančera.

To je dakle bio Ajk Klanton! Ve-liko Ajk Klanton! Isti onaj čovek koji je gotovo pola decenije vodio veliku bandu, najznačajniju i naj-opasniju u ovom kraju, pre vlada-vine bande sivolikih. Osim toga, bio je to čovek za koga su svi sivoliki verovali da im je tajni vođa.

Malinen odmeri još jednom ran-čera ispitivački, a onda se okrete:

— Kris, — promrsio je prišavši šanku, — hodi ovamo!

Kamberlend ustade i glave uvu-čene u ramena prođe pored Ajka. Malinen mu došapnu:

— Sad ćeš da držiš jezik za zubi-ma, razumeš li, — odmah zatim je uputio i Latanu značajan pogled. Bilo je zaista neverovatno sve ovo što se dogodilo. Jedan jedini čovek stupio je u krčmu i tri osobe, nalik na divlje zveri, smirio samim pome-nom svog imena.

Veliki Ajk Klanton.

Ajk se naže nad ubijenog, a onda pogleda starog Hantera.

Ovaj promrsi:

— Imao je okršaj sa jednim od ove trojice.

Ajk protrlja bradu, pogleda još jednom mrtvaca, a onda zaključuje:

— Ovde, znači, nema ničega za piće.

Odlučnim koracima, uz zveket mamuza, napustio je „Kristal palas“.

Stari Hanter se osećao mučno. Krenuo je za Ajkom i kada su se obreli na tremu, rekao je hrapavim glasom:

— Zar ne možete ništa učiniti mister Klanton?

Ajk, koji je već stajao kraj svog konja i uhvatio se levom rukom za vrh sedla, iznenađeno pogleda preko ramena:

— Šta ste to rekli, mister?

Hanter huknu kroz nos, i uzvraća:

— Ništa, baš ništa rančeru.

Otac i dva sina gledala su za njim dok je lagano jahao glavnom ulicom.

Rik opsova kroz zube.

— Ne mogu da shvatim Vajat Erpa. Zbog čega ga nije već odavno uhapsio i poslao u Feniks? Vlada sigurno može da sredi tog čoveka. Konačno, ne može jedan ceo grad da trpi da ga tiraniše jedan jedini čovek. Ni trenutka ne sumnjam u to da je on glavni vođa sivolikih.

Ne pogledavši sina, stari promrsi:

— Sa takvim opaskama bi trebalo da budeš znatno oprezniji, Rik.

Sva trojica su se ćutke vratila u kancelariju.

U „Kristal Palasu“ je vladala grobna tišina. Tri razbojnika su stajala naslonjena na šank i piljila ispred sebe. Niko od njih nije bio raspoložen da uzme još jedno piće.

Onda su čuli iza sebe šum i videli kako Briton ustaje i s mukom se uspravlja na noge. To je malo oraspoložilo Kamberlenda.

— Hej, cvikerašu, kako si?

Knjižaru je bilo veoma loše. Prešao je rukom preko lica tražeći svoje naočare. Najzad ih je našao na podu i sagnuo se da ih podigne. Međutim, posle toga više nije mogao da ustane. Kamberlend mu priđe i pruži mu desnu ruku.

— Hajde stari, pomoći ću ti.

Povukao ga je na gore i kada je stari već bio na nogama, ponovo ga je gurnuo prsnuvši u smeh.

— Divna igra, zar ne?

Malinen okrete glavu.

— Slušaj stari, nama je potreban pristojan smeštaj, gde da krenemo?

Džeremi Briton nije bio u stanju da shvati šta ga razbojnik pita. Zbog toga Malinen uze i drugi šafolj s vodom sa šanka i sasu ga knjižaru u lice.

Otresajući se kao pokislo pseto, knjižar je s mukom progovorio:

— Ne znam šta se dogodilo. Iznenada je primetio ubijenog i uzviknuo: — Za ime neba, pa to je mister Hilton, on je mrtav. — Ponovio je nekoliko puta.

To je izgleda razbesnelo Malinena.

— Zaveži, zmijo naočarko! Pi-

tao sam te/gde da nađemo smeštaj?

— Ali, mister Hilton, — mucao je i dalje knjižar.

Malinen mu priđe i poče nemilosrdno da ga trese.

— Gde možemo da nađemo pristojan smeštaj?

— Smeštaj, moram da razmislim, ne znam. Možda, možda u „Actek” pansionu.

— Gde je to?

— Gore na uglu ulice Frimont i Treće ulice.

— Hajde, vodi nas tamo.

Napustili su krčmu. Kada su stupili na trem, Kamberlend je išao sa leve a Latan sa desne strane. Pustili su knjižara u sredinu i išli vodeći konja za uzde. Latan je zastao. Malinen je pratio njegov pogled i pročitao na suprotnoj strani ulice na jednoj tabli: O. K. Koral.

Odmah je pustio uzde konja i lagano vukući noge prišao ulazu koral, čije je ime bilo poznato svim ljudima na Zapadu. Stajao je tako neko vreme posmatrajući koral, a onda se okrenuo: Na sred ulice je stajao Briton s mukom se održavajući na nogama.

— Ne, ne, to nije tu, — govorio je preplićući jezikom. — Moramo još dalje. Pogledajte preko onu kuću na uglu, to je pansion.

Tri razbojnika su krenula, prešla preko raskrsnice i ostavila konje ispred pansiona. Bila je to prilično velika zgrada na dva sprata, sa ulazom na samom uglu, kao i u „Kristal Palasu”. Međutim, to nije bila krčma, nego pansion, koji se znatno razlikovao od ostalih gostionica.

Naime, ovde su navraćali oni gosti koji su izbegavali da borave u centru grada. Ono što je bilo još važnije, veliki broj gostiju koji je nekada zalazio ovde, sada je ležao na malom proplanku, gde se nalazilo tombstonsko groblje.

Tri razbojnika prebaciše uzde preko prečke. Dok se Malinen približavao ulazu, Kamberlend je motrio na levu, a Latan na suprotnu stranu. Najzad su sva tri razbojnika stupila u mračan hodnik gostionice. Jedna pogrbljena žena odškrinula je kuhinjska vrata i neljubazno ih odmerila.

— Šta hoćete?

Kamberlend se izveštačeno nasmeja:

— Odlično pitanje. Hoćemo da promenimo potkovice.

— Ja nisam kovač, idite nekoliko kuća dalje do Dambarsovog koral, on je kovač. Rekavši to, starica zatvori kuhinjska vrata s treskom.

Malinen pođe za njom i naglo otvori vrata.

— Potreban nam je smeštaj. Svakome po jedna soba!

Žena koja je već prišla štednjaku i zahvatila kutlačom supu, upitno ga pogleda:

— Tri sobe? Možete li da platite?

— Još jedna takva uvredljiva primedba i zažalićeš, stara!

Žena vrati kutlaču u sud i bolje pogleda čoveka na vratima. Spopao ju je užasan strah.

Razbojnik!

Obrisala je mršave ruke o kecelju, a onda skinula tri ključa sa zida.

— Da, imam tri sobe, slobodne su. Staju pola dolara za noć.

— To je suviše, — prosikta Malinen.

— Pogrešno sam se izrazila, pola dolara za dve noći.

— Tako je već bolje; o tome možemo da razgovaramo. Kad će biti nešto za jelo?

— Znaite, ja već imam stalne goste, ali... Uplašeno je pogledala nemilosrdno razbojnikovo lice i dodala: no naravno, biće za još tri porcije. Idite prvo u svoje sobe, ja ću u međuvremenu postaviti i za vas u trpezariji.

Napolju, na ulici, nedaleko od kuće, stajao je mali čovek bleđa lica i žmirkavih očiju iza debelih naočara. Netremice je posmatrao konje trojice razbojnika. Konačno je odvojio pogled i teturajući se krenuo prema svojoj kući, prošao kroz hodnik, odgurnuo ženu ustranu, izašao u dvorište i zagnjurio glavu u kofu sa hladnom vodom. Ponovio je to nekoliko puta, sve dok nije bio mokr kao miš.

Žena mu je pošla u susret, noseći peškir.

— Prehladićeš se Džeremi, uđi odmah u kuću.

Knjižar odmahnu rukom.

— Pusti me ženo, pusti me, moram da razmislim, nešto se užasno dogodilo.

— Šta se dogodilo? Tri razbojnika su došla u grad i ubila jednog čoveka, međutim, nisu pobegli. Tražili su pansion i našli ga. Kakav užas! Neshvatljivo!

I ranije se dešavalo, i to ne retko,

da neko u krčmi bude ubijen. Međutim, ubica bi onda uhvatio maglu, naravno ukoliko bi mu uspelo da umakne zakonu. Međutim, ovo je bilo sasvim drugačije. Ova trojica razbojnika nije ni pomišljala na to da napuste grad. Što je najstrašnije, ubistvo se nije desilo u nekakvoj izvikanoj krčmi, nego u „Kristal Palasu"! U lokalu na koji je Tombston do tog dana bio veoma ponosan.

Najzad, ni Džeri Briton nije bez razloga izabrao ovaj lokal da u njemu na miru popije svoju čašicu. Od kako je pre dve godine zbog slabog vida morao da napusti posao, dozvoljavao je sebi da svakog dana popije po mali viski od, s mukom stečene, ušteđevine. Da bi popio svoju uobičajenu čašicu, uvek bi se lepo uredio, da bi ljudi videli kako je on još uvek ugledan građanin. Bilo je to pravo uživanje za knjižara Britona, da krene ulicom Alen prema otmenom „Kristal Palasu". To je, naravno, činio u podne, kada nije bilo puno sveta.

Teške glave, ali potpuno otrežnjen stajao je na vratima dvorišta i piljio u hodnik.

Žena ga pogleda sažaljivo.

— Džeri, šta se dogodilo, — prošaputala je.

Lagano se okrenuo i prišao joj:

— Dogodilo se nešto užasno Meri, u „Kristal Palasu" su ustrelili čoveka.

— Šta? Koga to?

— Krčmara.

— Zar mister Hiltona, gotovo vrisnu žena.

Briton potvrdno klimnu glavom.

— Da baš Hiltona.

— Za ime neba, pa, ko ga je ustrelio?

Briton podiže glavu, zagleda se u daljinu pa se i sam začudi, da je u svesti zadržao to ime:

— Kid Malinen...

Bilo je počinjeno ubistvo. Tombston je ćutao.

Stari Hanter uz pomoć svoja dva sina izneo je krčmarev leš u dvorište „Kristal Palasa” i smestio ga u šupu. Tri služavke koje su radile u kuhinji saluna, čule su pucnje, ali na to nisu obraćale pažnju, jer im je gazda izričito naredio da ni pod kakvim izgovorom ne ulaze u lokal.

Stari Hanter pogleda Džefa i reče mu:

— Hajde idi, do doktora Somersa neka ti previje ranu.

Mladić napusti dvorište.

Rik je i dalje stajao ukočena lica kraj prevrnutog bureta viskija.

— Šta ćeš sada učiniti oče? — procedio je kroz zube.

— A šta mogu da učinim? Baš ništa. Moram čekati da se Luk Šort vrati.

— Moraš, ipak, o tome obavestiti žene u kuhinji.

— To možeš ti da preuzmeš na sebe.

Rik se okrete i uputi u hodnik. Zakucao je na kuhinjska vrata. Najstarija od tri služavke ga ljutito odmeri.

— Šta vi tražite ovde?

— Moram nešto da vam saopštim. Mister Hilton, on...

— Šta je s njim? — zbunjeno upita žena.

— On je mrtav.

— Mrtav, jeste li vi ljudi?

— Nisam. Malopre je ubijen prilikom puškaranja.

Sve tri žene kao po komandi vrisnuše u glas.

Prva se pribrala najstarija.

— Za ime neba, pa to ne može biti istina.

— Na žalost, istina je. Samo vas molim da sada ne stvarate paniku.

Napustio je krčmu i vratio se u dvorište. Otac je još uvek stajao neodlučno na kapiji i gledao niz ulicu.

Pošto su se služavke pribrale od prvog straha, rastrčale su se na sve strane i učinile ono što baš nije trebalo: gužvu!

Samo sat kasnije, ceo Tombston je znao da je zakupac „Kristal Palasa” ustreljen.

Tombston je ćutao.

Nikada ranije grad nije takvom brzinom zahvatio strah koji se graničio sa panikom. Sigurnost, koju je u Tombstonu uz teške napore doneo maršal Vajat Erp, nestala je u magnovenju.

Vest o tome šta se dogodilo u „Kristal Palasu”, širila se gradom kao šumski požar. Uostalom, svi su istom brzinom saznali da Luk Šort nije u Tombstonu. A to je građanima bilo najgore. Džinovski Teksasjanin je, od vremena kako je postao šerif, ulivao ljudima neki osećaj sigurnosti i evo čim se maknuo, strasne stvari su se dogodile.

Tri stranca su došla u grad i u „Kristal Palasu” ubili čoveka.

Šta li bi tek građani rekli da su znali ko je to došao u grad. Kako bi reagovali da su saznali da je u pitanju banda „sivolikih”.

Na gornjem spratu pansiona sedela su tri razbojnika u Malinenovoj sobi. Kamberlend je zadenuo ruke za opasač.

— Shvatate li ovo? Prvo nas šalje ovamo, a onda nas izudara?

Govorio je o Ajku Klantonu!

Latan se naslonio na kundak svoje vinčesterke i slegnuo ramenima.

— Dobro je i učinio. I ja bih isto tako postupio na njegovom mestu.

— Jesi li poludeo? — obrecnu se Kamberlend.

— Šta hoćeš, poneo si se kao poslednja budala.

Kamberlendovo lice se grčilo. No, pre nego što je uspeo da bilo šta uzvрати, umešao se Malinen.

— O njemu ne treba da se govori.

Posle izvesnog vremena Malinen priđe prozoru i kroz prljavo okno pogleda dole.

Pred njim je bila raskrsnica, a odmah dalje, na desnoj strani ulice Frimont, ulaz u O. K. koral.

Finac se okrenuo prema svojim prijateljima i rekao:

— Treba da činimo samo ono što nam je naređeno i ništa više. Ko drugačije postupi, ispada iz igre i — ispada!

Kamberlend ustade, zabaci glavu i prosikta:

— Da li si ti baš doista tako siguran da je Ajk Klanton...

— Zaveži! — preseče ga Malinen.

Prethodne noći su tri razbojnika u Ferbanksu dobila nalog da odjaše u Tombston.

Naravno, naređenje se nije svodilo samo na to. Trebalo je još da uđu u „Kristal Palas” i posmatraju ljude koji se tamo kreću. To što je, u nastupu gneva, ubica Malinen ustrelilo krčmara, svakako nije bilo predviđeno naređenjem. Međutim, trebalo je da unesu nemir u grad. Ne samo u podne, nego je i uveče trebalo da posete „Kristal Palas” i da prvo za šankom, a onda u delu lokala gde su se nalazili kockarski stolovi, unesu nemir.

Bilo im je naređeno takođe, da odmah posle ponoći svrate u Dolanovu konjušnicu, i sačekaju Dolana, koji u to vreme obilazi štale. Trebalo ga je napasti i oteti, a zatim odvesti na groblje, gde će ga preuzeti jedan jahač, njihov čovek.

Izazvati u gradu nemir i strah za trojicu razbojnika nije predstavljalo teškoću. Do sada su često, po nalogu svoga vođe, izvršavali ovakve zadatke.

Trojicu razbojnika je vođa dobro odabrao, mada nije računao sa jednom stvari: sa prekom naravi Kida Malinena.

— Možda je Kid već povukao crtu na računu time što je ustrelio krčmara, primeti Kamberlend.

Malinen se okrete kao oparen i udari pesnicom svog prijatelja. Ovaj je hvatao vazduh kao riba na suvu.

— Jesi li poludeo?

Finac se malo smirio, ali je na ovo pitanje ponovo planuo i uhvatio Kamberlenda za vrat.

— Zadaviću te!

Zastrašen ovom pretnjom, zločinac iz Tenesija se baci u stranu. U rukama mu bljesnu revolver. Oči su mu sevale.

— Ustreliću te!

Malinen je još uvek stajao ispruženih ruku na sredini sobe. Iznenada je spustio ruke i prsnuo u grohotan smeh.

— Ako doista misliš da si mogao da me iznenadiš, onda pogledaj onamo.

U prvom trenutku Kamberlend se nije usudio da okrene glavu i tako skrene pogled sa Malinena. Ipak je na kraju brzo pogledao na suprotnu stranu i video Latama kako drži vinčesterku na gotovs. Cev je, naravno, bila uperena na njega.

Kamberlend vrati revolver u futrolu, podiže cigaretu i pruži se u naslonjaču.

— Prvo slovo zakona našeg tajnog udruženja je sigurnost, procedio je Malinen. Ko to ugrozi, ugrozio je samog sebe.

Što se sigurnosti tiče, Malinen ju je prvi ugrozio ustrelivši u „Kristal Palasu” zakupca Hiltona. Tu se radilo o njegovoj sopstvenoj sigurnosti. Kad god je bio u nekoj grupi umeo je dobro da oceni svoje saradnike. Tako je i sada znao pouzdano, da je i Kamberlend neuračunljiv i da ni slučajno neće ustuknuti ni za korak. Sa Latamom je stvar bila nešto drugačija. Bio je strpljiv, ali izuzetno pohlepan na novac. Pokazalo se da je lukavi Finac dobro učinio kada je, pre polaska iz Ferbanksa, dugonji Latamu došapnuo:

— Pazi na Krisa. Ako poćini neku glupost, saspi mu koji komad olova u kožu. Ne smemo dozvoliti da u Tombstonu poćinimo neku grešku.

Na taj naćin se Malinen nametnuo kao gazda, a da toga dvojica njegovih saradnika nisu bili svesni. Ustvari, zloćinac Malinen nije imao pojma šta veliki vođa ovakvim akcijama u Tombstonu hoće da postigne i šta uopšte smeru.

Kad je pao mrak, trojica razbojnika su se ponovo obrele u „Kristal Palasu”. Nije im predstavljalo nikakvu teškoću da unesu nemir u ovaj poznati lokal. Kamberlend je odmah za šankom zapodenuo kavgu sa nekim brkatim momkom. Kada je ovaj gnevno krenuo na Kamberlenda, Latan je kundakom puške gurnuo ćoveka koji je stajao iza brkonje. Ovaj je, naravno, pomislio da ga je nagazio brkati, i ustremio se na njega. Za tili ćas poćela je tuća, a Kamberlend i Latan su stajali mirno po strani i zadovoljno se smešili. Time je poćelo. Mećutim, nije potrajalo dugo, i tuća u „Kristal Palasu” se razvila u neopisivu gućvu. Za sve to vreme Malinen je kibicovao partiju karata u delu lokala, gde su se nalazili zeleni stolovi. Tu je, naravno, i sam napravio gućvu, dajući ćas jednom ćas drugom igraću znak preko ramena. Ovo je urodilo plodom. Ubrzo je buknulla svaća.

Vest o smrti krćmara, privukla je u lokal veliki broj radoznalaca. Mećutim, nijedan od gostiju nije poznavao trojicu razbojnika, pa tako

niko nije ni znao da je Malinen Hiltonov ubica.

Oni koji su to znali, dobro su se čuvali da ne kroče u „Kristal Palas“.

Kada je gužva dostigla vrhunac, trojica lupeža su se izvukla u dvorište i uhvatili maglu.

— Šta li vođa time želi da postigne? — upita Kamberlend. Malinen zastade i obrecnu se na njega:

— Rekao sam ti da držiš jezik za zubima!

Bilo je suviše rano za posetu Dolanu, pa su tri zločinca krenula u drugi lokal da prekrate vreme. Prvo su svratili kod Harija na ugao treće ulice, a onda u bar Rozi Džindžer. Ozloglašeni bar u uličici nalazio se preko puta kuće razbojničke porodice Flanagan. Malinen, Kamberlend i Latam tiskali su se među ljude za šankom i najzad uspeali da se dokopaju pića.

Nešto pre jedanaest časova, Malinen je pićao jednog starijeg čoveka gde može da nađe dobru konjušnicu u koju bi smestio svog konja.

— Najbolje bi bilo da idete gore kod Hokinsa u ulicu Alen, ljubazno ga je obavestio stari.

— Da tamo nije suviše skupo? — raspitivao se Malinen.

Stari sleže ramenima.

— To vam ne bih umeo reći.

— Kako stoji stvar sa Dolanom? On je verovatno jevtiniji?

Stari se složio.

— Verovatno. Idite onda k njemu.

— To je gore u ulici Frimont, zar ne?

— Ne, naprotiv, to je dole u ulici Tagnut. Između Četvrte i Pete ulice, pretposlednja kuća.

Malinen se počea iza uha:

— Nije važno, nekoliko centi ne menja stvar. Idem ipak do Hokinsa, tamo sigurno ima dobre zobi. Ne treba biti sitničar.

Nekoliko minuta pre pola dvanaest tri razbojnika su napustili bar.

U trenutku kada je Kid Malinen hteo da uhvati vrata i izađe, jedno krilo se naglo otvori i gurnu razbojnika. Na vratima je stajao Ajk Klanton. Kada su ga ugledali, tri razbojnika su zastala kao ukopana. Čak ni Malinen nije uspeo da prikrije svoje iznenađenje.

Ajk je stajao visok i krupan. Ispunio otvor i posmatrao razbojnike jednog po jednog.

Ovoj trojici je bilo krajnje neprijatno pod njegovim pogledom. Naravno, čito se mučno osećao zločinac iz Tenesija. Mućilo ga je pitanje da li je to čista slučajnost što se Ajk iznenađeno stvorio baš ovde.

Kamberlend je počinio još jednu grešku i promrsio:

— Helo gazda, jeli sve okej?

Ajk nabra obrve i odmeri mladića ispitivački. Konačno je pokrenuo usne i rekao muklo:

— Ako si bolestan momče, trebalo bi da ideš lekaru. Možda su u pitanju zubi. Oni mogu da načine grdne nevolje. Kako bi bilo da posetiš Doka Holideja. On se u to razume.

Rekavši to rančer uđe u lokal i zatvori vrata.

Razbojnici su se zgledali zbunjeno. Malinen dokopa Kamberlenda za mišicu, i siknu na njega kao zmija:

— Prokleti idiote!

— Šta hoćeš? Ostavi me na miru, negodovao je Kamberlend. Međutim, Malinen ga nije puštao.

Kipeo je od gneva.

— Slušaj momče, nemam nameru da čitavog svog života budem sitan trkač, shvataš li?

— Gle, gle, naš prijatelj je ambiciozan i slavloljubiv — primeti Kamberlend podrugljivo, pokušavajući da se oslobodi Malinenovog stiska. Nije mu uspeło.

— Reći ću ti nešto Kris. Ako zbog tebe zapadnem u nevolje, ustreliću te kao psa.

Najzad je pustio Kamberlenda i krenuo prema ulici Tagnut.

Latan i Kamberlend su zastali nekoliko koraka ispred konjušnice, sakriveni u vratima male radnje. Malinen je prešao na suprotnu stranu i odatle posmatrao kuću u koju je trebalo ući.

Dolanovo imanje bilo je prilično veliko. Dvorišna kapija je bila zaključana, s leve strane se nalazila kuća a iza nje u dnu dvorišta građevina nalik na ambar. Uz ambar nalazila se velika štala. Odmah do Dolanove konjušnice bio je poznati hotel Neli Kešmen.

Da je zločinac Kid Malinen bio bolje upoznat sa tajnim ciljevima kojima se rukovodio njegov vođa, mogao bi sada bez po muke da odgonetne u čemu se sastojao plan. Trebalo je da otmu vlasnika konjušnice i odvedu ga do mesnog

groblja. No, pre što napuste konjušnicu, naređeno im je da zapale imanje. I to, da podmetnu vatru u ambaru. Naravno, plamen bi brzo zahvatio krov štale koja se naslanjala na ambar, pa bi veliki hotel Neli Kešmen bio u velikoj opasnosti da nastrada od požara. A upravo to je bio plan velikog vođe. Odnosno deo plana. Hteo je da hotel Neli Kešmen pretvori u prah i pepeo. Ova lepa žena bila je dugi niz godina u prijateljstvu sa maršalom Erpom i Dokom Holidejom. Njih dvojica su odsedali kod nje, gotovo uvek, kada bi boravili u Tombstonu. Bio je to isti pokušaj kao i u Šošonu, gde akcija nije uspeła.

Drugi deo ovog podmuklog plana odnosio se na Luka Šorta.

Vođa zločinačke družine je, pred svoj povratak iz Kolorada, slučajno saznao da se dvadesetčetvorogodišnja Astri Dolan, u poslednje vreme, često viđa sa Lukom Šortom. Po tome je vođa bande zaključio da je lepa devojkica prijateljica šerifa. Prvobitno je zamislio da otme devojkicu, ali je odustao, jer bi to bilo s jedne strane gubljenje vremena, a s druge predstavljalo veliku opasnost. U tom slučaju trebalo bi prodrati u kuću koju čuva nekoliko pasa. Naravno, bilo je mnogo lakše oteti brata, u trenutku kada u određeni sat u ponoć obilazi štale. On bi, naravno, bio takođe dragoceni taoc.

Gužva u „Kristal Palasu” trebalo je da skrene pažnju građana na krčme, odnosno da svi prate šta se u krčmama dešava, zanemariivši ostale delove grada.

Čak i da je Malinen došao na pomisao da je gužva u „Kristal Palasu” trebalo da odstrani pažnju građana od Dolanove konjušnice, bilo bi u zabludi.

Veliki vođa „šivolikih” bio je daleko više podmukao i mnogo opasniji. Njegovi ljudi su prilikom napada na mali Vokerov ranč, šest milja zapadno od Tombstona, uspjeli da opljačkaju vredne stvari. Naravno, bile su to stvari koje je vođa bande htio da koristi za svoje kasnije akcije.

To je u prvom redu bio revolver najmlađeg Vokerovog sina, jedan „Smit-veson” kolt kalibra trideset osam, u čiju cev mladi San Voker urezao svoje ime. Drugi, dragocen plen bio je pokrivač za sedlo. Nosio je inicijale Vokerovog ranča.

Ove dve stvari nosio je sobom čovek koji je upravo jahao Trećom ulicom grabeći prema ulici Tagnut. Taj čovek je nosio na glavi kukuljicu sa crnim vrhom. Sjahao je s konja ispred najveće i najlepše zgrade u Tombstonu, skinuo sa sedla kanticu sa petrolejem i naslonio je na zid velike zgrade. Ponovo se vratio i pogledao niz ulicu u pravcu istoka i video kako pred ulazom u hotel Neli Kešmen treperi svetlost fenjera.

U tom trenutku sa crkve Svetog Pavla sat je otkucavao ponoć.

Na ulazu u Dolanovu konjušnicu bilo je nekoliko ljudi koji su se žustro približavali hotelu Neli Kešmen, izbegavajući da na njih padne svetlost fenjera.

Čovek s maskom vide kako se iza hotela diže plamen.

Malinen je obavio svoj posao!

Čovek s maskom se okrete, istrese sadržinu kanticе na drvena vrata sporednog ulaza u gradsku većnicu, a onda kresnu šibicu. Plamen odmah suknu.

Razbojnik se izgubi iz kruga svetlosti vešto kao senka, a onda, nedaleko od mesta gde je podmetnuo požar, spusti revolver koji je ukrao na Vokerovom ranču. Posle toga otide komad tkanine pokrivača za sedlo i zakači ga na trn kraj puta. Pošto je to obavio, još jednom je pogledao je u pravcu Dolanove konjušnice i utvrdio da plamen liže preko krova ambara.

Požar koji je podmetnuo u gradskoj većnici zahvatio je cela vrata, ali se sa prednje strane nije mogao videti. Bez žurbe se popeo u sedlo i odjahao.

Pošto je prevaleo nekih dvadeset jardi, ponovo je komad tkanine zakačio na trn kraj puta. Onda se izgubio u noć.

Leonid Lun je iznenađeno posmatrao čoveka koji je ujahao u njegovo dvorište i skočio s konja.

Bio je to čovek od koga bi se mirne duše mogla načiniti dvojica. Pravi herkul širokih ramena i uzanih bedara. U jednom skoku bio je na tremu i stajao ispred rančera, viši od njega za bar dve glave. Nosio je novi beli šešir ispod koga je virila blistava crna kosa. Njegovo muževno, preplanulo lice krasio je par zelenih očiju. Nosio je odelo od crne kože, crvenu košulju i ukršteni

opasač sa mecima, a u futrolama dva teška revolvera, kalibra četrdeset pet, sa crvenim drškama.

Lun se jedva pribrao od iznenađenja.

— Luk Šort! Prepoznao bih vas među hiljadama!

Džinovski Teksašanin je zadenuo palčeve za opasač i pogledao rančera.

— Verovatno je kod vas gorelo, ili je vaš sin uboden nožem.

Rančer ustuknu korak i zbuni se.

— Kako to mislite, šerife?

Luk odmahnu rukom, izvuče iz džepa jednu od svojih cigara, stavi je među krupne, bele zube i kresnu palidrvce.

— Ah, pustite! Sve mi je jasno, neko me je izmamio iz grada.

Sa samog trema se bacio u sedlo, povukao uzde, dodirnuo ivicu šešira i izleteo iz dvorišta.

Lukavi zločinci su još jednom izmamili šerifa iz Tombstona. Kipteci od gneva, Teksašanin je grabio prema dalekom Tombstonu. Već mu se više puta događalo da ga tako izvuku iz grada na neki udaljeni ranč, a kad bi stigao tamo, utvrdio bi da se ništa nije dogodilo. Međutim, dužnost šerifa je bila da brine o rančerima, pa je Luk Šort morao stalno da ide tamo gde ga zovu, ukoliko je postojala i najmanja pretpostavka da se nešto dogodilo. Istina, povremeno bi slao i nekog od pomoćnika. Međutim, na daleki put do Lunovog ranča nije hteo da šalje ni Hantera ni drugu dvojicu momaka.

Osim toga, već duže vremena je

u gradu vladao mir, pa je mislio da može da ga, bez bojazni, napusti.

Grabio je savanom u oštrom galopu.

Posle tri četvrt sata jahanja približavao se džinovskim kaktusima. Put je vodio između dva kaktusa koja je dobro poznavao. Dolazeći na Lunov ranč. Luk je uvek vođen instinktom, izbegao kaktuse, obišavši ih u širokom luku. Ovog puta je u poslednjem trenutku, ipak odlučio da prođe ovuda. I baš u trenutku kada je prolazio, čulo se zviždanje, a onda je omča lasa pala na njegova ramena. Naglim trzajem ramena Luk Šort je bio zbačen sa sedla, prevrnuo se nekoliko puta preko glave i ostao da leži, a njegov konj se dao u bekstvo.

Iza kaktusa su izašla tri čoveka sa uperenim revolverima i posmatrala Teksašanina na zemlji.

— Hej, čini mi se da je naš prijatelj slomio vrat! — uzviknu dežmekasti krivonogi momak dvojici svojih pratioca.

— Tako izgleda Ed, primeti jedan od dvojice, mišićavi momak od dvadeset tri godine.

Čovek do njega, bio je još krupniji i viši. Stavio je prst na usta da upozori svoje priljatelje.

— Tišina! Nikad se ne zna. Ti psi kao da su saliveni od gvožđa.

No, pošto se Luk Šort nije pomerio, tri lupeža mu priđoše. Bili su to četrdesetjednogodišnji Edi Blif, dvadesetčetvorogodišnji Džesi Kalhun i tridesetogodišnji Tip Vilar. Vratili su revolvere u opasače.

U trenutku kad se Vilar približio Šortu, ovaj skoči sa zemlje, pogodi ga pesnicom i odbaci u stranu. Sledeći udarac uputi Blifu. Trećeg lupeža je udario nogom.

Luk Šort je, doduše bio zbačen sa konja, no pošto je bio stvarno kao od gvožđa, nije mu se ništa dogodilo. Ležeći na zemlji, prekinuo je konopac, držeći krajeve tako, da to lupeži ne primete.

Kada je Blif hteo da ustane i maši se za revolver, Teksašanin je već otkočio svoj kolt.

— Gore ručice momče, inače pucać!

Blif podiže ruke u visinu ramena.

Kalhun je ležao ječeći na zemlji. Vilar, koji je još uvek sedeo, trljao je bolnu bradu. Nekadašnji pljačkaš poštanske kočije iz Novog Meksika je vešto uspeo da izvuče revolver.

No, ni dovoljno vešto ni dovoljno brzo za šerifa iz Tombstona.

Teksašanin ga žestoko udari drškom kolta po glavi. Vilar kriкну kao ranjena zver, ispusti oružje i uhvatiti se za glavu.

Luk mu priđe, podiže revolver sa zemlje, zatim mu izvuče drugi kolt iz opasača, a onda razoruža i ostalu dvojicu.

— Kakve lude ideje, govorio je Teksašanin vezujući napadačima ruke na leđa. Zna li vi da čovek može podajući tako s konja da slo-mi vrat, ili u najmanju ruku nogu. Vezao je napadače njihovim lasom i dodao:

— Tako momci, a sad nastavljamo put pešice.

Ječeći, hramajući i psujući, tri

razbojnika krenuše ispred Luka.

Ovaj dvaput zviznu i iznenada se, iz udoljice pojavi crni ždrebac i stade pred svog gospodara.

Teksašanin se vinu u sedlo, pričvrsti kraj lasa za vrh, i doviknu lupežima:

— Momci, a sad nešto brže, da vas ja ne bih požurivao.

Blif promrsi:

— Tamo preko iza kaktusa su naši konji.

— Da, da, tamo im je sigurno dobro, uzvрати Teksašanin. Namera-vao je da ih natera da idu pešice. Međutim, promenio je odluku, jer bi tako sporo napredovali. Sam đavo zna zašto su ga izmamili iz grada. Dakle, mora što pre u Tombston.

Pošao je prema nešto udaljenom kaktusu i video konje trojice lupeža.

Blif, Kalhun i Vilard su morali da jašu sa rukama vezanim na leđa. Da nikome od njih ne bi palo napamet da umakne, Šort je vezao uzengije sva tri konja međusobno. Prema tome, niko neće moći da uhvatiti maglu.

— Napred momci, što brže!

Iz bisaga je izvadio dugačak kobač i zamahnuo njime iznad glava trojice razbojnika.

Vilar uvuče instinktivno glavu u ramena i besno opsova.

Napadači iz zasede su imali još jednu, doduše majušnu nadu. Na pola milje ispred Tombstona stajali su ostaci nekadašnje stanice za zamenu konja — Silver Siti. Iako je ova stara zgrada bila pogođena zubom vremena i imala nekoliko rup-a na krovu, predstavljala je ipak

koristan zaklon. Još do pre nekoliko godina koristio je neki trgovac drvima kao magacin. Povremeno su rančeri napuštenu stanicu koristili da u nju smeste svoje kauboje, kada bi doterali krda stoke u Tombston. Od pre sedam godina, međutim, stanica Silver Siti bila je prazna.

U nju su se ušančila tri razbojnika kojima je palo u zadatak da motre na put, za slučaj da džinovskom šerifu uspe da izbegne zasedu kod kaktusa. Veliki vođa razbojničke bande je odredio devet svojih ljudi za akcije u ovoj noći. Među tom devetoricom nalazili su se i razbojnici u stanici za zamenu konja. Pri tajili su se u unutrašnjosti stanice i kroz rupu na ogradi posmatrali put slabo osvetljen zvezdama.

Sve što je Luk Šort približavao gradu, zarobljenici su postajali sve nemirniji. Iskusnom čoveku kakav je bio Šort, to, naravno, nije pro-maklo.

Konačno, posle dugog i napornog jahanja ugledali su u daljini svetlost Tombstona. Luk Šort je prevalio ovaj put mnogo brže nego što je to vođa bande pretpostavio. Uskoro su pred sobom ugledali stanicu za zamenu konja.

Kalhun, koji je do tada sedeo na leđima konja pretvarajući se da je potpuno iscrpljen, se uspravi naglo. Teksašanin je primetio da je dao znak prijatelju koji jaše uz njega. Nalazili su se na dvestotine jardi od stanice. Luk naglo zateže uzde i zaustavi konja. Naredio je trojici zarobljenika da učine isto.

Blif i Vilard su odmah poslušali. Međutim, mladi Kalhun gnevno obode svog konja. Luk zamahnu korbačem i pogodi razbojnika. Ovaj odmah zaustavi konja kriknuvši od bola.

Teksašanin je posmatrao stanicu, a onda naredio svojim zarobljenicima da nastave put jašući nešto dalje od drumu. Članovi bande „sivolikih” nisu imali drugog izbora. Kalhun je bio dovoljno glup da krišom baci pogled prema stanici. To je samo povećao Teksašaninovu sumnju.

— Hajde dečaci, obodite svoje konje. Ko bude zaustavio životinju pod sobom, progutaće kožno remenje.

U ludom tempu približavali su se gradu. Luk Šort je, doduše u širem luku obišao stanicu za zamenu konja, ali se ubrzo zatim vratio na glavni drum. Pred njim su već bile prve kuće u ulici Alen.

Šerif iz Tombstona uvede svoje zarobljenike u dvorište. Obreli su se u ćeliji, brže nego što su mogli i da sanjaju.

U stanici za zamenu konja tri razbojnika su još uvek posmatrala drum.

Mali Riki Bartolomej se iznenada uspravi.

— Hej Hank, pogledaj ono tamo.

— Prokletstvo, evo ih dolaze!

I treći razbojnik je video isto. Re-kao je uzbuđeno:

— Da, to su oni.

Odmah su repetirali puške.

— Šta bi sad? — iznenađeno uzviknu Bartolomej, zastali su.

Podigao je pušku i gurnuo cev kroz otvor na ogradi.

— Uzalud — upozori ga Vobler. Svetlost je slaba a i rastojanje je veliko.

— U pravu si — složi se Bartolomej i spusti pušku.

U tom trenutku razbojnici nisu ni slutili da četiri čoveka skreću prema jugozapadu i obilaze stanicu u širokom luku. Napregnuto su čekali.

— Grom i pakao, — uzviknu Bartolomej i gnevno udari kundakom o zemlju. — On ih je svu trojicu udesio.

— I meni tako izgleda — složi se Džini Volber.

— Ne izgleda, nego je baš tako — ispravi ga brat.

— I, sada?

— Šta sada?

Dva brata Volber izašla su iz stanice i stala na vrata.

— Da li je naš zadatak time obavljen — raspitivao se Džini.

Riki žestoko opsova.

— Ti si lud. Kako to misliš, obavljen? On tek sad počinje.

— Ne razumem te.

— Hajde, na konje, moramo u grad.

Hank Volber munu svog brata, procedivši kroz zube:

— Slušaj, ja mislim da je ovaj kepec poludeo.

Na ovu uvredu Riki Bartolomej, koga u njegovom zavičaju nisu bez razloga zvali „Riki nož” izvuče sečivo iz opasača.

— Još samo jednu sličnu reč i nećeš imati potrebe da jašeš u Tombston.

Dva brata Volber su zbunjeno gledala Bartolomeja. Kako li je on to zamislio da sada krenu u Tombston? Videli su svojim očima da je Šort spetljao Kalhuna, Grifa i Vilarla. To znači da je u stanici za zamenu konja postavljena zaseda, ili je šerif to sam primetio. U svakom slučaju, oprezno ju je obišao.

S druge strane, nisu nipošto smeli duže da se zadržavaju u stanici. Čim šerif bude smestio zarobljenike u zatvor, prvo što će učiniti biće to, da pošalje svoje ljude ovamo. To nisu smeli da sačekaju.

Ipak, zašto je Riki Bartolomej hteo da jaši u Tombston? Lupajući tako glavu, braća Volber su ćutke jahala kraj „Riki noža” i približavala se Tombstonu. Kada su stigli do pilane, Bartolomej zaustavi konja i pogleda niz ulicu Alen, koja se pred njima pružala kao izumrla.

— Šta ti je? — upita ga Hank prigušenim glasom.

— Zaveži, obrusi Bartolomej.

Ni za šta na svetu nije hteo da prizna svojim prijateljima da ga je spopao iznenadni strah.

Volber okrete glavu na drugu stranu i uzviknu:

— Hej, šta je ono tamo, tamo iznad krovova?

Bartolomej okrete glavu u tom pravcu.

— Vatra!

Tri lupeža su krenula napred i htela da skrenu na uglu Pete ulice.

Bartolomej koji je jahao nekoliko koraka napred začu preteći glas iza svojih leđa:

— Ruke uvis!

Hank i Džimi Volber su odmah poslušno podigli ruke. Čuli su metalni zvuk, dobro poznat. Nevidljivi napadač je otkočio oružje.

Rik Bartolomej nije poslušao. Žestoko je obo konja, tako da je životinja formalno skočila. Mladi lupež je već stigao do kraja uličice. Nadao da se nalazi u sigurnosti, kada se zaori naređenje:

— Dole s konja!

Baraća Volber skliznula su iz sedla držeći sve vreme ruke nadignute u visini ramena. Teksašanin je prišao, izvadio im oružje iz opasača, dohvatio ih za ruke i odvuкао u kancelariju. Tu ih je stari Hanter smestio u ćeliju.

— Hajde Džek, naredi šerif pomoćniku, kome je rana odavno bila previjena, trči dole do hotela Neli Kešmen i pogledaj šta se dešava. U svakom slučaju treba alarmirati. Negde je požar, verovatno kod Dolanove konjušnice.

Dok je mladi pomoćnik trčao niz ulicu, Luk Šort je galopirao ulicom Alen. Pre nego što je stigao do Treće ulice zaustavio je konje i osluškivao.

Tačno iz treće ulice dopirao mu je do ušiju topot kopita. Luk pređe ulicu Alen i stade kraj ugla u okvir vrata. Računao je s tim da je razbojnik prinuđen da skrene iz ulice Alen, ali da će po svoj prilici pokušati da se tamo vrati.

Dogodilo se nešto neočekivano. Topot kopita je, za trenutak umukao, a onda se ponovo čuo. Međutim, zvučalo je kao da se jahač uda-

ljava. Upravo je džinovski Teksašanin opsovao i hteo da se izvuče iz skrovišta, kada začu žamor. Popeo se na trem, pogledao prema uglu i ugledao trojicu ljudi kako vuku nekoga. Iznenaden se ponovo povukao u svoje sklonište i čekao. Koraci su se približavali. Ono što mu se učinilo sumnjivom, bila je činjenica da ljudi među sobom nisu razgovarali. Šerif ih je iznenaden posmatrao. U tom trenutku iz ulice Tagnut zaori se gradom povik:

Vatra!

Za tili čas u gradu nastade mu-tež. Luk Šort je i dalje posmatrao četvoricu ljudi koji su na trenutak zastali, oprezno se obreli na sve strane, a onda nastavili žurnim koracima. Čovek koga su vukli izgleda da je bio vezan ili imao krp u ustima. Sve je vreme očajnički pokušavao da se otme. Zbog toga su ga njegovi pratioci obasuli udarcima.

Šerif je naravno odmah mogao da se umeša, ali je, teška srca do-duše, odlučio da to ne čini. Morao je po svaku cenu da vidi kuda su se uputili. Već i po tome što su nailazili iz pravca ulice Tagnut, postojala je osnovna sumnja da je požar podmetnut i da oni imaju neke veze s njim.

Kuda li je pobegao treći jahač? Time Teksašanin više nije mogao da lupa glavu. Sada je trebalo slediti ove ljude, koji su upravo skrenuli u ulicu Alen, a odmah zatim kroz jednu poprečnu uzanu ulicu prema kineskoj četvrti i dalje do ulice Frimont. Tu su opet skrenuli levo. Ni tu se nisu zadržavali, nego se, na ogromno čuđenje Luka Šorta,

uputili prema mesnom groblju.

Kada su poslednje kuće ostale iza njih, još više su počeli da žure. No, zarobljenik im je sve više otežavao put.

Luk Šort je ostao priljubljen uz zid poslednje kuće i odatle motrio na groblje.

Šta li ta trojica smeraju sa zarobljenikom?

Znao je da se svakog trenutka opasnost po vezanog čoveka povećava. Pa ipak, morao je da čeka. Jer, ako bi se bilo ko od razbojnika okrenuo, morao je da vidi ogromnu Teksašaninovu priliku, jer je nebo bilo zvezdano a peskovito tle svetlo. Ako bi se odvojio od zida doveo bi ne samo zarobljenika u opasnost, nego i sebe samog.

Kao i uvek u sličnim situacijama, džinovski Šort je bio neshvatljivo miran.

Sačuvao je hladnokrvnost. Oštro je motrio na groblje i iznenada otkrio konja. Životinja je nervozno mahala grivom. Nešto kasnije otkrio je i jahača. Izašao je iz žbuna i izveo iz njega drugog konja. Kada je primetio da se tri razbojnika sa zarobljenikom približavaju, vinuo se u sedlo. Tek kada su se lupeži približili prvom žbunu, Teksašanin se odvojio od zida i počeo da puzi po zemlji. No, umesto da prođe pored žbuna, obilazeći ga sa desne strane, kao što su to razbojnici i činili, krenuo je levo. Ova mera predostrožnosti nije se pokazala korisnom, jer upravo u trenutku kada se našao kraj drugog žbuna, neko se bacio na njega i povukao ga dole. Po sve-

mu sudeći, jahač prikriven na groblju ga je otkrio. Sada su i ostala trojica razbojnika prišla i ustremila se na njega. Luk Šort je savladao prvog napadača. Kao kroz maglu primetio je da čovek ima kapuljaču koja mu doseže do ramena. Čovek sa kapuljačom ponovo se digao na noge. Međutim, nije pokazivao nameru da nastavi borbu, nego se vinuo u sedlo i odjurio u pravcu juga.

Trojica ostalih su pokušavali da obore šerifa. Luk je nekako uspeo da oslobodi levu ruku i odgurne jednog od napadača. Ovaj je vešto ustao sa zemlje i pritrčao konju koji je stajao uz žbunje. Teksašanin je želeo da krene za njim, ali su ga u tome ostala dvojica sprečila. Jedan mu se okačio o vrat, a drugi mu je grčevito stezao desnu nogu.

Razbojnik koji je sada prišao drugom konju bio je Kid Malinen, dok se Luku za vrat zakačio Latam Luk se oslobodio njegovog stiska i svom snagom ga pritisnuo na zemlju. Tu je zločinac iz Alabame ostao da leži nepomično nekoliko trenutaka.

Kada se najmanje nadao udarcu, Kamberlenda je pogodila pesnicu u vrat. Kris uzviknu od bola i pusti Teksašaninovu nogu. Ovaj ga dokrajči žestokim bekhendom.

Sada je Latam ponovo bio na nogama. Uprkos tome što je bio visok i snažan momak, ništa nije mogao da učini u borbi sa Teksašaninom, koji je bio u odnosu na njega pravi kolos. Primio je udarac u pleksus, izgubio vazduh i odustao od dalje borbe.

Luk Šort je razoružao dvojicu na-

padača i ne pokušavajući da ih veže.

— Hajde momci, polazite!

— Kuda? — promrsi Kamberlend.

— Saznaćete to blagovremeno.

Kris okrete glavu, pokušavajući da razazna lice nepoznatog napadača.

— Vi ste dakle Vajat Erp?

— Vajat Erp? — uzvрати mu div. Ne momče, pucao si suviše visoko. Maršal je u sledećoj stanici. Moraš se zadovoljiti Lukom Šortom. Tako, a sad zaveži i kreni.

Vlasnik konjušnice nije mogao da nađe dovoljno reči da zahvali na spasenju.

— Ostavite se toga, prekide ga Šort. Hajdemo odavde, ujka Luku se žuri!

Dole, na kraju ulice, u susret im je išao Rik Hanter.

Šort mu predade dvojicu zatvorenika, uze svog konja i nastavi žestokim tempom u pravcu u kome su se izgubila dva jahača, pobegavši sa groblja.

Broj zatvorenika u tombstonskom zatvoru povećao se na sedam! Međutim, najopasnijima je uspelo da umaknu: Kidu Malinenu i Riku Bartolomeju!

Bartolomej je doista bio u Trećoj ulici i pokušao da se vrati u ulicu Alen, ali kada je ispred sebe video trojicu, promenio je mišljenje i nastavio put u suprotnom smeru. On, naime, nije znao da su to ljudi koji su pripadali istoj bandi kojoj i on. Zahvaljujući tome uspeo je da umakne šerifu. Umakao je kroz rudarsko naselje. I to, pet ili šest minuta pre čoveka sa maskom.

Ko je bio taj čovek?

Luk Šort je prosto hteo da samom sebi opali šamar zbog toga što je dozvolio da mu taj Kid umakne. Njegova iznenadna pojava u Tombstonu upozorila ga je da će imati posla sa bandom „sivolikih”. Naime, da je to već i počelo i da je sve što se te noći događa maslo ove zločinačke družine.

Međutim, Luk Šort je bio u zabludi, ako je pretpostavljao da je čovek sa kapuljačom bio vođa „sivolikih”. Veliki vođa je u tom trenutku bio prilično blizu, ali ne tu. Pošto su planula sporedna vrata gradske većnice, a opljačkani Vokerov revolver ostavljen na ivici puta, kao uostalom i delovi pokrivača na žbunju, tajanstveni jahač je nestao, šmugnuvši iz grada u pravcu jugozapada prema uzvišici koja se nalazila jedva četiri stotine jardi od poslednje kuće. Sa tog mesta mogao je dobro da vidi proplanak na kome je ležalo groblje. Istina, rastojanje je bilo veliko. Međutim, ostao je tu jer je čekao čoveka koji je trebalo da stigne iz pravca groblja vodeći zarobljenika.

Konačno, vođa „sivolikih” je bio suviše oprezan i prevejan da sam krene prema groblju i preuzme od Malinena zarobljenika. Zbog toga je poslao čoveka da to obavi mesto njega. Tek ako ovaj neometeno uspe da se izvuče, bez gonilaca za petama, preuzeće ga veliki vođa.

Naravno, sa mesta sa koga je osmatrao, vođa nije mogao da vidi borbu na mesnom groblju. Nešto kasnije primetio je jednog jahača

kako grabi uz obronak. Odmah je napustio svoje osmatračko mesto i grabio što dalje od njega.

Bila su u pitanju tri čoveka, tri begunca. Svi su želeli da se što pre dočepaju savane: vođa lično, razbojnik kome je naredio da preuzme Dolana i Kid Malinen.

Riki Bartolomej se sakrio u rudarskom naselju.

Luk Šort se bacio na leđa svog crnog ždrepcu, grabeći Trećom ulicom, zatim ulicom Tagnut dalje, pored gradske većnice u pravcu juga. Prolazeći pored gradske većnice, video je da su sporedna vrata u plamenu. Zaustavio je konja i video da nekoliko ljudi već gasi požar. Isto tako je sa ovog mesta mogao da vidi da se nedaleko od hotela Neli Kešmen okupio veliki broj građana i da su već uspeli da stišaju požar. Prema tome, njegovo prisustvo u ovom trenutku ovde nije bilo neophodno. Odlučio je, međutim, da prilikom povratka dobro ispita kako je došlo do požara u gradskoj većnici.

Rasni konj Teksašanina grabio je preko savane u pravcu juga.

Koliko prednosti imaju dva jahača? Luk Šort je ocenio da pred sobom ima dvojicu begunaca i to jednog sa kukuljicom i drugog koga je svaladao na groblju.

Šerif iz Tombstona je bio u zabudi. Ispred njega su jahala tri čoveka. Prvi je nosio kapuljaču sa crnim vrhom. Jahao je riđu kobilu, koja je kao od šale prevaljivala milje. Taj čovek nije bio niko drugi do ozloglašeni vođa, zločinačke dru-

žine koja je više od četiri meseca terorizala Arizonu.

Veliki vođa je napustio svoje uporište u Koloradu i ponovo se okrenuo prema Arizoni. Nije imao mnogo sreće u Koloradu. Izgubio je više ljudi nego što je mislio.

Vajat Erp i Dok Holidej su mu u Jampi, Piramidu i nekadašnjem logoru drvoseča — kampu Moreno, a isto tako i u planiskom gradu Laringa Sitiiju zadali teške udarce. U ovom kraju, tako dalekom od njegovog zavičaja, nije imao izgleda da popravi situaciju. Neuspeh je doživeo i u pokušaju da uceni maršala iz Jampe. Vođa bande je, naime, ćerku ubijenog sudije O'Nila hteo da zameni za uhvaćenog Lazara Kapučina.

Najteži gubitak, gubitak Kapučina prinudio ga je da napusti Kolorado. Pošto je Kapučini prvi put uhvaćen u Tombstonu i odveden u Seskatevu, gde je do kraja života trebalo da radi u kamenolomu ozloglašene robijašnice, vođa je došao na ideju da svoje sledeće udarce, napade na maršala izvrši baš u ovoj planinskoj zemlji. Tu je Vajat Erp imao brojne prijatelje, koje banda napala i nanela im velike gubitke. Na žalost, ono što je razbojnik time hteo da postigne nije uspelo: Vajat Erp nije odustao od dalje borbe. Naprotiv, uhvatio je u kampu Moreno osamnaest njegovih ljudi i odveo ih u zatvor. Osim toga, veliki maršal se neočekivano pojavio na ranču Navaho polje i tako vođu naterao u bekstvo. Na Grin-Voter jezeru je ponovo doživeo poraz. Odmah posle

toga usledio je žestok napad na Lazara Kapučina. Veliki vođa morao je da menja planove i napusti Kolorado. U bandi je sada imao na raspolaganju mali broj ljudi.

Ko bi, čitajući ove redove, pomislio da je banda „sivolikih” time bila konačno razbijena, svakako bi se prevario. Jer, ne treba zaboraviti da je samo jedan deo zločinačke družine krenuo na sever. I to ne, kako je Vajat Erp pretpostavljao, samo najbolji ljudi.

Veliki vođa je izuzetno vešto, pristicima i ucenom pridobio dvojicu vodiča da ga vode kroz planine. U protivnom mu nikada ne bi uspelo da odvede tako veliku grupu ljudi, gotovo bez muke i neprimećeno. Bio je dovoljno oprezan da nekoliko najboljih ljudi ostavi dole na teritoriji koju je smatrao matičnom. Međutim, ni jedan od njih nije bio ranga Lazara Kapučina. Upravo zbog toga veliki vođa nije bio najbolje volje, vraćajući se u Arizonu. Ovde je sada trebalo početi iz početka, kovati nove planove, stvarati atmosferu panike i straha, pa tek onda dejstvovati. Naima, sa ljudima koji su bili tu, trebalo je početi gotovo od samog početka. Sredstva kojima se ova družina služila, bila su užasna i unosila nemir i nesigurnost među građane.

Niže vođe po rangu, uvek su pronalazili ljude koje su mogli da ucegnuju ili ih pridobiju. Vođa bande je, na primer, u Čirakui pronašao čoveka po imenu Laurentino Gata, nekadašnjeg bliskog prijatelja Laza-

ra Kapučina. Priključio se ostatku bande „sivolikih”.

Međutim, Gata nije bio sposoban kao Kapučino, a ni čovek koji se dopadao velikoj vođi bande. U ovom trenutku još niko nije slutio da je pravi čovek, koji bi mogao da zameni Kapučina u ovoj noći u Tombstonu i da se zove Malinen. Čak ni veliki vođa bande nije znao da u svojim redovima ima novog Kapučina.

Tajanstveni vođa grabio je prema jugu.

Za njim je išao drugi čovek sa kapuljačom. Bio je to pljačkaš poštanske kočije iz Teksasa Klifort London. Zapravo, niko nikad nije uspeo ni da utvrdi da li mu je to pravo ime. U svakom slučaju, pridružio se bandi pod tim imenom.

Veliki vođa je jahao od prilike milju ispred Londona. Šerif iz Tombstona, džinovski Luk Šort se u istom trenutku nalazio oko jedne milje iza Klifa Londona. Međutim, to rastojanje se stalno menjalo. Konj vođe bande je bio veoma brz, tako da ga uskoro ni njegov čovek nije mogao da vidi. London ga uopšte nije ni primetio. Konj nekadašnjeg pljačkaša poštanske kočije ni izdaleka nije bio tako dobar kao konj njegovog vođe. Osim toga, vođa uopšte nije ni računao sa bekstvom, inače bi svom čoveku za ovaj posao dao boljeg konja.

Gata, koji je dobio telegram, hitno je stigao iz Šošona u Ferbanks i tamo čekao vođu. Veoma ga je iznenadilo da ovaj pred njim ne skida masku i da naređenja izdaje šapa-

tom i izmenjenim glasom. Dužnost Gate je bila da ta naređenja, onda, dalje prenosi ostalim članovima bande. Sada je čekao dalja naređenja u Fербanksu.

Londonov konj je bio koščata životinja odgajena negde gore u plavim planinama, za koju bi bilo daleko bolje da je tamo i ostala. Taj konj se vrlo vešto peo po okomitim stranama i isto tako vešto silazio niz njih. Međutim, za ravnu savanu daleko su više odgovarali konji trkači.

Srećom, Luk Šortov konj je bio upravo rasan trkač. Zahvaljujući tome, rastojanje između Kliforda i Londona i šerifa bivalo je sve manje.

Luk Šort koji je netremice posmatrao teren ispred sebe. Iznenada, u daljini otkri, još uvek daleko od prvih polja kaktusa, oblak prašine, tipičan za konja u trku.

Iako je Luku bilo jasno da se jahaču sve više približava, žestoko je opsovao. Bilo mu je jasno da neće uspeti da ga stigne pre polja kaktusa. Postojala je opravdana bojazan da mu razbojnik ukoliko poznaje ovaj teren, vešto umakne.

Kaktusi su u početku bili niski, a onda sve veći, gotovo džinovski. Za veštog čoveka predstavljali su odličan zaklon. Bila su to prava polja kaktusa, kao ispresecana puteljcima i stazicama. Ko je poznavao ova polja, mogao je svom goniocu i te kako da naudi.

Teksašanin je znao da pred sobom ima dvojicu. Prvi je međutim, morao odavno da prođe tuda. Srećom, poznavao je ovo veliko polje kaktusa i znao šta treba da čini.

Skrenuo je malo s kursa, u pravcu zapada. Kada je stigao do kaktusa, krenuo je širokom stazom, kojom je najbrže mogao da napreduje. Nije se ni trudio da negde zastane, osluškuje i motri. Želeo je da se što pre odavde izvuče. Odmah iza polja kaktusa, teren je opet bio pregledan i ravan, pa će lako otkriti oblak prašine. Pošto takav oblak nije otkrio, zaključio je da se razbojnik zadržao u polju kaktusa.

Ponovo se vratio na stari kurs i nastavio ravnicom. Tada je zaključio da se prevario u pretpostavci: ispred sebe je ugledao oblak prašine.

— Čekaj momče, sad ćeš imati prilike da upoznaš ujka Luka.

Teksašanin se malo izdigao u uzengijama i nagnuo napred da smanji teret konju. Onda ga obode. Konj polete kao ispaljen iz puške. Trčao je tako, kao da se radilo o životu i o smrti. Na trenutak Luku se činilo da tle pod njim trči unazad. Visoka trava udarala ga je po čizmama. Oblak prašine bio je sve bliže i bliže.

Već se približio beguncu na sto pedeset jardi kada se dogodilo: ždrebac se sapleo zadnjom kopitom i upetljao u koren žbunja, izbacivši jahača iz sedla.

Luk se još u vazduhu zgrčio kao lopta, da bi umanjio površinu udarca. No, svejedno, žestoko je tresnuo o tle, tako da je nekoliko trenutaka morao da leži nepokretan. Kad je otvorio oči ugledao je zvezdano nebo Arizone. U jednom skoku našao se ponovo na nogama, uhvatio za potiljak, pokrećući glavu tamo-amo, koliko da utvrdi da li su mu svi

pršljenovi u redu. Posle toga je opipao futrole da proveri gde mu je oružje i pošao prema konju. Ždrebac je krenuo komad puta dalje i vratio se na zvižduk svog gospodara.

— Hodi ovamo, doviknuo mu je Teksašamin posmatrajući sada mali oblak prašine u daljini. Stići ćemo mi tog lupeža. Razrogačio je oči od iznenađenja, kada je primetio da mu se konj približuje hramajući.

— Svevišnji! Šort potrča prema konju, uhvati ga za levu zadnju nogu i poče da opipava. Hej Džeki, ništa ne mogu da primetim, šta se dogodilo? Poveo je konja nekoliko koraka napred posmatrajući hod. Međutim, ždrebac je još uvek lako hramao.

Ponovo mu je podigao levo zadnje kopito i opipavao nogu.

— Ništa ne mogu da nađem. Vinuo se u sedlo i poterao konja. Međutim, ovome je klecala leva noga, što je Luka prinudilo da ponovo sjaši.

Uprkos svom snažnom i robusnom izgledu, Luk Šort je bio osoba mekog srca. Bilo mu je žao konja, vodio ga je i stalno mu posmatrao hod. Posle izvesnog vremena učinilo mu se da konj ide sve bolje i bolje. Zbog toga se ponovo vinuo u sedlo. Međutim, nije smeo da se usudi da potera povređenog konja galopom. U međuvremenu je oblak prašine na horizontu nestao.

Luk je gnevno stezao usne i naprezao oči. Levom rukom je držao uzde, a desnom se ponovo uhvatio za potiljak. Tu je osetio oštar bol,

na koji je potpuno zaboravio zbog povređenog konja.

— Prokletstvo, treba uvek imati uz sebe dva konja, da bi se ovakve nevolje izbegle. Mučila ga je pomisao da je jedan od dvojice jahača ispred njega veliki vođa „sivolikih”.

Konj se izgleda prilično oporavio, tako da ga je Luk poterao brže. To nije bio tempo koji bi mu omogućio da stigne razbojnika. Bez obzira na to, ostao je na tragu koji se pri svetlosti zvezda protezao kao tanak crni lanac kroz pesak.

Nije ni znao da je sada, ustvari jahao istim tempom, kao i čovek ispred njega. Znači, održavao je rastojanje. Za Lukom su ostajale milje i milje.

Kuda li je mogao da beži čovek koji je jahao ispred Teksašanina? Pošto ni na zapadu ni na istoku nije bilo prepreka, bio je siguran da se begunac nalazi ispred njega i da nije mogao neprimećeno da skrene.

Na zapadnom horizontu je sada ugledao prve peščane piramide koje su se, kao tamne senke dizale prema nebu. Na istoku, gotovo na istom rastojanju pojavili su se prvi džinovski kaktusi.

Od oblaka prašine ni traga.

Luk Šort je sada jahao još brže. Bio je uveren da čovek ispred njega goni životinju svom žestinom, ali da se ipak rastojanje smanjuje. No, oblaka nije bilo. Luk je bio siguran da begunac nije skrenuo ni prema piramidama, ni prema kaktusima. Sigurno je grabio dalje kroz svetlu savanu koju su u daljini zatvarale Plave planine.

Šerifu se činilo da je prevalio preko petnaest milja. Iznenada je zaustavio konja i zabacio šešir na potiljak.

— Prokletstvo, pa idu prema Klantonovom ranču!

Nesvesno je trljao bradu i fiksirao horizont. Ranč se istina još nije video, ali nije mogao da bude daleko. Nastavio je da jaše grozničavo razmišljajući:

— Ko li je bio čovek sa maskom? Ta misao ga je strašno pritiskala. Da se neće možda stara Vajatova sumnja, da je vođa „sivolikih“ Ajk Klanton, sada potvrditi.

Odlučio je da skrene prema zapadu, kako bi se iz pravca jugozapada približio ranču, umesto da krene dolinom kroz koju je proticao potok.

Ipak, kolebao se: možda bi bilo bolje da krene prema jugoistoku i da pošto prođe veliko polje kaktusa, izbiye na glavnu kapiju ranča?

Možda da nastavi putem kojim je krenuo. Posle nekoliko trenutaka neodlučnosti, nastavio je put ne menjajući kurs. Uostalom, to je i bilo tipično za njega. Obilaženje je predstavljalo gubitak vremena, čega i inače nije imao na pretek.

Jahao je u pravoj liniji prema jugu ka ranču. Kada su se obrisi građevine pojavili na horizontu, nije umanjio tempo. Grabio je do velike štale. Tek tamo skočio s konja pustio uzde na zemlju i pretrčao poslednjih nekoliko jardi.

Ajk Klanton se nije ni potrudio da postavi oko ranča ogradu, iako su prema širokom polju kaktusa bila postavljena dva stuba. Verovatno su

poticala još iz vremena kada je ranč, možda, bio ograđen.

Luk se nalazio u dvorištu. Krenuo je duž štale do vrata. Bila su zatvorena. Hitro ih je otvorio i ponovo zatvorio za sobom. Ostao je priljubljen uz zid kraj vrata i osluškivao. Obično je u ovo doba noći u štali bilo mirno, konji su mirno i ravnomerno disali. Međutim, jedna životinja je nervozno, užurbano disala. Izvukao je revolver iz opasača i na vrhovima prstiju krenuo napred. Morao je da gazi veoma oprezno, jer bi zveket mamuza odao da se u štali nalazi čovek. Lagano se približio životinji koja je užurbano disala. Upravio je revolver u pravcu boksa i prosiktao:

— Izlazi napolje!

Tišina!

U dva koraka našao se u boksu i pretražio ga. Bio je prazan. Gde li se mogao nalaziti čovek koji je sigurno nekoliko minuta ranije ovde ostavio konja?

Luk opipa životinju i utvrdi da je na mestu gde se nalazio sedlo, dlaka mokra. I vrat je bio oznojen. Osim toga, i celo telo konja bilo je toplo. Žile na vratu bile su natečene. — Okrenuo se i prišao malom prozoru kroz koji se videlo dvorište. Okno je međutim bilo mutno, tako da nije mogao mnogo da razazna.

Nasuprot štali, nalazila se rančerska kuća ali je ulaz bio mračan zbog natkriivenog trema. Preko su bile stepenice gde je često stajao sa Vajat Erpom i Dokom Holidejem kada se nalazio na ranču. Nije se osećao nimalo prijatno prikriven ovde u

štali Ajka Klantona. No, bio je čvrsto rešen da nađe čoveka koga je sledio, čovek sa kukuljicom.

Iznenada ga je ugledao. Tamna senka se odvojila od vrata ambara i sada se jasno ocrtavala prema svetlom pesku. Luk hitro priđe štalskim vratima, skide mamuze i stavi ih u džep. Onda odškrinu vrata i proviri. Čovek se šunja prema jednoj od šupa. Teksašanin je sačekao da joj se približi i otvori vrata. Da li sada da se usudi da stupi u dvorište i pretrči do šupe.

Ne, to je bilo suviše opasno. Šupa se nalazila na brisanom prostoru, a uz vrata je bio prozor zaštićen bodljikavom žicom. Osim toga, znao je da nepoznati ne može da napusti šupu, a da to on ne primeti. Istovremeno nije smeo duže da se zadržava u štali. Na bilo koji način morao je do šupe. Ponovo je pritvorio vrata i krenuo kroz štalu, sve do kraja, do vrata koja su vodila u ostavu za hranu. Otvorio ih je, a onda na prozoru koji je gledao u dvorište ugledao velikog mačka kako juri za mišom.

Nastavio je kroz ostavu i izašao tamo gde su se nalazila kola zaštićena krovom od dasaka. I to je bio brisan prostor, ali taman.

Luk Šort je želeo da stigne do onog mesta u dvorištu koje se nalazilo tačno nasuprot ulazu u ranč. Međutim, to je bilo veoma opasno. Tu se nalazila kaubojska kuća i svakog trenutka neko od momaka je mogao da izađe.

Teksašanin nije znao koliko Ajk Klanton u ovom trenutku ima kauboj. Istina, bilo je dana kada je

imao i po petnaest ljudi na ranču. Sada ih verovatno ima bar šest, računajući s tim da se nekolicina nalaze na majurima. U svakom slučaju, imanje je bilo prilično veliko, pa je morao da pretpostavlja da Ajk Klanton drži više kauboj.

Svetlost zvezda osvetljavala je fasadu od kaubojske kuće, tako da nije imao nikakvog izgleda da promakne neprimećen.

Šta je sa čovekom u šupi? Da li je znao da mu je neko za petama?

Čudno je bilo što je taj čovek i ovde zadržao masku. I ovde u dvorištu, gde se najverovatnije osećao kod kuće, nije je skinuo.

Luk Šort je odlučio još jednom da krene najkraćim putem. Bio bi čist gubitak vremena da se vrati u ostavu za hranu i krene obilaznim putem. Zbog toga je brzim i lakim koracima krenuo duž kaubojske kuće i obišao kuhinju. Odmah do nje, nalazila se dugačka šupa, udaljena svega šest koraka od druge manje šupe, ostave za alat, u koju je šmugnuo čovek sa kukuljicom. Na tom opasnom putu ništa mu se nije dogodilo. Stigao je do ostave za alat, izvukao revolver i uperio ga u drveni zid.

— Izlazi momče! rekao je odlučno, ali ne glasno.

Unutra je i dalje vladala tišina.

Teksašanin je slobodnom levom rukom opipavao drveni zid šupe i ustanovio da se u jednoj od dasaka nalazi velika rupa. Naglo je povukao dasku i otkao oružje.

— Rekao sam da izađeš!

Tada je čovek pritajen u šupi po-

činio grešku. Pokrenuo se tako da je Luk Šort mogao da mu vidi glavu, glavu pokrivenu kukuljicom.

— Ruke u vis — inače ću te napuniti olovom momče, prosiktao je kroz otvor na šupi.

Čovek podiže ruke u visinu ramena, a onda se naglo saže, ustremi prema vratima, gurnu ih i izlete u dvorište.

Bila je to njegova druga greška!

U tri skoka kao tigar, šerif iz Tom-
bstona ga je stigao i uhvatio. Doko-
pao ga je levicom i povukao natrag.
Čovek s kukuljicom zastade kao ukop-
pan. Teksašanin ga je naglo povu-
kao, gurnuo u stranu i u isto vreme
drugom strgnuo kapuljaču s glave.

Iznenadeno je posmatrao čoveka
koga je naglim udarcem bacio na tle.

To nije bio Ajk Klanton, iako šerif
nije verovao svojim očima. I ovoga
je Luk dobro poznavao. Bio je to
Klifford London, mišičav momak,
krupne glave, niskog čela i široke
brade.

— Ustaj! — naredi mu Šort.

Momak se podiže na noge i opsova.

— Šta hoćete od mene? — upitao
je prkosno.

— Hodi momče, i reci mi gde ti je
prijatelj.

— Moj prijatelj? Nemam pojma
o kome govorite.

— Ol rajt. Ali sigurno znaš na či-
jem ranču se sada nalazimo?

— Ne, nemam pojma.

— Dakle, ne znaš. E onda je kraj-
nje vreme da saznaš. Hajde!

Istrgao mu je oružje iz opasača i
gurao ga grubo prema rančerskoj
kući.

Na veliko šerifovo iznenađenje,
ulazna vrata su bila otvorena. Opre-
zno ih je otvorio držeći Klifforda
Londona ispred sebe. U dnevnoj so-
bi se ništa nije čulo. Teksašanin
kresnu palidrvce i nadnese ga nad
fitalj lampe koja je stajala na stolu.
Žućkasto-bela svetlost treperila je
oskudno osvetljavajući jednostavno
uređenu prostoriju. Levo se nalazila
kuhinja, a dalje soba uz vrata za
ostavu.

Međutim, u toj sobi Klantonovi ni-
su držali hranu nego su je pretvorili
u sobicu za staru gospođu Klanton.
Tu je udovica spavala. Luk je dobro
poznavao raspored, zato je nastavio
prema uglu gde se nalazila spavaća
soba rančera.

Luk stavi Klifu lampu u ruke i
reče mu šapatom:

— Tako, a sada teško tebi ako je
ispustiš.

Stajali su pred vratima rančerove
spavaće sobe. Teksašanin je kucao
nekoliko puta, a onda ih otvorio.
Plamićci svetlosti lampe obasjaše
spavaću sobu. Pali su na krevet i
lice čoveka, koji je bunovno žmir-
kao. Bilo je to lice Ajka Klantona.

Imao je na sebi sivu platnenu ko-
šulju, kosa mu je bila razbarušena.
Mrzovoljno i gnevno je posmatrao
ljude, koji su mu na tako grub način
prekinuli san.

Luk je gurao momka ispred sebe.
Kada je ugledao Ajka Klantona, Kli-
fford London je drhtao celim telom.

Rančer se uspravio u postelji u se-
deći položaj, i još uvek zaslepljen
svetlošću, žmirkavo posmatrao neo-
čekivane posetioce. Onda je bacio

pokrivač i mašio se za pantalone koje su ležale na stolici do postelje. Oblačeći ih promrsi kroz zube:

— Jeste li poludeli Luk? Šta tražite ovde u sred noći? I šta mi to uvlačite u kuću?

Kad je rančer hteo da se maši za čizme, šerif mu zaustavi ruku. Ne ispuštajući Londona podigao je jednom rukom čizmu i okrenuo je. Donovi su bili potpuno suvi. Čovek koji je pre nekoliko minuta gazio po vlažnom tlu štale, ne bi mogao da ima tako suve čizme. Osim toga, čovek koji je u paničnom strahu upravo ostavio svog konja u štali i rasedlao ga, ne bi imao vremena da svoju odeću tako uredno složi. Čizme su stajale očišćene i suve kraj kreveta. Čarape su visile na prečki stolice, pantalone su bile uredno složene preko naslona, a kaput spušten na stolicu kraj vrata. Rančarov šešir širokog oboda visio je na kuku.

Teksašanin je grozničavo razmišljao. Zar je moguće da je ovaj čovek zaista hladnokrvno utrošio toliko vremena da pripremi obmanu. Bilo je teško poverovati. Pa ipak, kada je u pitanju čovek kakav je Ajk Klanton, ništa nije isključeno.

Ajk istrže Teksašaninu čizme iz ruke, gurnu u njih nogu, a onda obuje i drugu. Mrmljajući, navukao je kaput i desnom rukom sklonio kosu sa čela. Oštro je odmerio Luka i upitao:

— Hoćete li mi sada, možda, reći šta u ovo noćno doba tražite u mojoj spavaćoj sobi, Šort?

— Reći ću vam to odmah, Ajk Klanton. Dole u gradu je podmetnu-

ta vatra. Banda ljudi s vešalima je opet tu. Sedmoricu od njih sam strpao u buvaru. Dvojica su mi umakla sa groblja, i ta dvojica su krenula u pravcu Klantonovog ranča.

Rančer je posmatrao šerifa potpuno nezainteresovano. Uzeo je cigarete iz pepeljare i počeo da traži palidrvce. Pošto ga nije našao, Luk mu dade svoje, prethodno ga pripalivši. Ruka nekadašnjeg vođe bande bila je sasvim mirna, ni traga od podrhtavanja. Čak mu se oko usana pojavio jedva primetan osmeh.

— Tako, velite? Jahali su u pravcu mog ranča.

— Da, bar tako pretpostavljam.

— A, pretpostavljate, ponovi Ajk i nabra obrve.

Luk gurnu ispred sebe mladića koji je još uvek držao lampu u ruci.

— Evo, tu je jedan. Uhvatio sam ga u dvorištu. Tu je i kapuljača koju sam mu strgao sa glave.

U spavaćoj sobi je nekoliko trenutaka vladala grobna tišina. Treperavi plamićci lampe bacali su avetinjsku svetlost na lica dvojice ljudi.

Ajk Klanton skrete pogled sa Teksašanina i upravi ga na Londona.

— Ko si ti?

Nije pitao da li je to istina, naimeno ono što Teksašanin tvrdi, nego: „Ko si ti?”

Klif proguta pljuvačku, ne usudivši se da pogleda rančera. Odgovorio je šerif.

— Zove se Kliford London.

— Šta si hteo ovde, ispitivao je dalje Ajk.

Mladić je ćutao, ne podižući glavu.

Teksašanin mu uze fenjer iz ruke i gurnu ga prema krevetu.

— Otvaraj usta momče, inače će ujka Luk postati veoma grub.

Klif London je i dalje ćutao.

Luk Šort, čija je džinovska pojava bacala na tavanicu ogromnu senku sve do prozora, nije nikako ispuštao Ajka iz vida.

— Ispred ovog momka jahao je još jedan. I on je imao sivu kukuljicu na glavi. Na žalost, nisam video da li je imala i crni vrh.

Impulzivnom Šortu umalo nije izletela rečenica: „mogao sam se kladiti Ajk da se ispod te kukuljice nalazila vaša prokleta glava”. Srećom, u poslednjem trenutku se uzdržao da tako nešto kaže.

U hodniku su se čuli teški koraci, kao da neko s mukom vuče noge.

Luk Šort se zalepi za zid i izvadi revolvere.

— Da se niko nije pomerio, prosi-
tkao je kroz zube.

Čulo se kratko kucanje, a odmah zatim su se vrata otvorila. Na nji-
ma je stajala starica u beloj spava-
ćici koja joj je dosezala do članaka.

— Ajk... Ja sam čula neki šum
i... zastala je u pola rečenice.

— Sve je u redu majko, vrati se
u postelju, imam posetu.

— Posetu, kakvu to?

— Čudno pitanje, majko. Ovog
čoveka ne možeš zameniti ni sa kim.
Vidiš da je šerif iz Tombstona.

— A, tako, promuca starica i iza-
đe.

Luk Šort vrati revolvere u opa-
sač i zagleda se Ajku u zenice. Ovaj

je to mirno podneo i nastavio da
gricka vrh cigarilosa.

— Pošto/ pretpostavljam da ćete
vi preuzeti posao sa ovim momkom,
ukoliko nemate ništa protiv, ja bih
se vratio na počinak, sutra imamo
puno posla.

Luk steže zube.

Šta sad da čini? Još jednom je od-
lučio da izabere direktan put.

— Hteo bih da vam postavim jed-
no pitanje Ajk.

— Da, pitajte, uzvрати rančer, se-
dajući na ivicu kreveta i skidajući
čizme.

Opet je nekoliko sekundi vladala
grobna tišina. Tek posle toga, dži-
novski Teksašanin prevali preko
usana šest krupnih reči:

— Jeste li vi vođa bande „sivoli-
kih”?

Rančer podiže glavu. Tanak dim
cigare dizao se prema tavanici. Ajk
Klanton izvadi lagano cigaru iz us-
ta i reče poluglasno:

— To je doista čudno pitanje,
šerife.

— Smatrate? — procedi teksaša-
nin.

— Da, smatram, doista. Jer, da
sam ja taj čovek, teško, bi odgovo-
rio na vaše pitanje sa „da”. A ako
to nisam, takvo pitanje bi vam stva-
rno uzeo za zlo.

— Da, složio se Luk preko volje,
tako mora da bude.

Osećao je da ovde više nema šta
da čini. Ajk Klanton ga je, u pra-
vom smislu reči, izigrao. Naravno,
pod pretpostavkom da je doista ozlo-
glašeni vođa!

Šerif krete tri koraka napred, do-

kopa Klifa za mišicu i tako grubo gurnu prema vratima, da mu je lampa gotovo ispala iz ruke.

Kad je stigao do vrata, Teksašanin okrete glavu preko ramena i s mukom procedi:

— Za moj ulazak ovamo moram se, hteo ne hteo, izviniti. Doviđenja! Treskom je zatvorio vrata.

Izveo je mladića u dvorište, izvuкао konja iz štale, pa su samo nekoliko minuta kasnije već grabili sa Klantonovog ranča kroz noć u pravcu dalekog Tombstona.

*
* *

Luk Šort je tvrdio da je čovek koji je prvi pbegao sa groblja, takođe nosio kapuljaču, ali je ta tvrdnja bio naravno samo blef. Bilo je tačno da je prvi jahač nosio kapuljaču, ali drugi čovek kome je iskrenuo ruku na groblju i gurnuo ga, je dočepao drugog konja i pbegao. Taj nije imao ni masku ni maramu preko lica.

On se pritajio u rudarskom naselju, a onda posle izvesnog vremena ujahao u grad sa druge strane. Vratio se u Tombston.

Zvezdani trenutak Kida Malinena je upravo počeo. Stigao je do ulice Tagnut i video da je vatra kod Dolanove konjušnjice ugašena i da još uvek ima nekoliko ljudi na ulici. Po-veo je konja do gradske većnice i smestio ga u senku, netremice je posmatrao lepu dvospratnu kuću. Prethodne noći je u Ferbanksu od Kapu-

činovog zamenika Gate saznao da u Tagnut ulici, u kući koja se nalazila uz samu većnicu, živi sudija Šeridan, da ima loš san i da često izlazi na prozor i posmatra ulicu. Od kuda je Gati bilo poznato, Malinen nije mogao da sazna. U svakom slučaju, približavao se visokoj ogradi, preskočio je i obreo se u dvorištu. Zadnji deo kuće nalazio se u mraku. Prišao je vratima i otvorio ih nožem. Nije bilo teško da to učini. Sada se obreo u mračnom hodniku. U kući je sve bilo mirno.

— Mister Šeridan, helo mister Šeridan! povikao je glasno.

Gore su se odmah na spratu otvorila vrata i začuo hrapavi glas:

— Helo, ko je tu?

— Mister Šeridan, brzo, morate odmah doći.

— Šta je sad? Da li je neko ovde u kući?

— Da, ja sam ušao kroz glavna vrata, bila su otvorena, srećom! Dođite brzo mister Šeridan.

— Kuda to?

— Objasniću vam. Čekam vas, obucite se brzo.

Četrdesetdevetogodišnji sudija Šeridan koji je pre četiri nedelje dobio mesto vrhovnog sudije pokrajine Kočiz i stan u Tombstonu, progutao mamac. Obukao se na brzinu i strčao niz stepenice.

— Hej čoveče... nije ni završio poziv a žestok udarac po glavi ga baci na tle.

Malinen mu je vezao ruke i od-vukao u dvorište. Tamo mu je strpao maramicu u usta. Oprezno ga je vodio prema sporednom izlazu,

otvorio vratnice i izvukao svoju žrtvu napolje.

Sudija je bio težak čovek, ali je Malinen uspeo da ga podigne u sedlo. I sam se popeo na konja, prošao trećom ulicom i polako stigao do ulice Frimont. Preko puta pansiona u kome je odseo sa dvojicom svojih saradnika, nalazila se jedna zgrada u kojoj je stanovao Džeri Briton. Slučaj je ovom zločincu išao na ruku, jer je u podne video kroz prozor kako nesrećni knjižar u dvorištu rashlađuje lice, po čemu je zaključio da tu stanuje. To ga je ohrabrilo. Otvorio je kapiju na Britonovom dvorištu, uveo konja u malu štalu i povukao sudiju koji je već došao k svesti u dvorište prema kući starog knjižara, kome je tog dana već naneo dovoljno zla.

Žestoko je udario pesnicom u vrata. Začuo se uplašeni glas žene:

— Džeri, Džeri, mora da je neko napolju!

Zločinac gurnu vrata i pri svetlosti upaljenog palidrvca ugleda bračni par Briton. Žena uplašeno kriknu. Malinen se na to nije obazirao, gurnuo je sudiju na krevet i izvukao revolver.

Knjižar ga je gledao uplašeno i zbunjeno.

— Šta hoćete vi? Ko je sad ovo? Za ime neba, pa to je sudija Šeridan.

— On je sada moj zarobljenik i ostaće ovde. Vi ćete ga čuvati!

— Mister Malinen šta smerate, — mucao je Briton.

— Već sam vam rekao, proćakajte uši i slušajte, nemam volje dva puta da pričam.

Isterao je Britona iz postelje i naredio mu da negde odvede sudiju, u neku prostoriju iz koje ne može da pobjegne.

Bila je to stara trpezarija, koju niko nije koristio. Imala je prozore sa rešetkama i teška drvena vrata. Briton je morao da donese džak slame, koji će služiti sudiji kao ležaj. Kada su položili sudiju na džak, Malinen mu je vezao noge, a onda zaključao vrata.

Vuhovni sudija Šeridan otet je iz svoje kuće i nalazio se zatvoren u sred Tombstona. To, međutim, niko izuzev bračnog para Briton, nije znao.

Kid Malinen nije logao da obavi zadatak koji mu je dao šef u Feb-raksu. Umesto toga, učinio je nešto, što izuzev ozloglašenog Kapučina ni jedan drugi čovek u bandi „sivolikih” ne bi mogao da učini. Nedostajalo bi mu hrabrosti i drskosti. Pribavio je drugog zarobljenika, tao-ca, koji će sigurno, kad se bude nalazio u rukama šefa bande, biti dragoceniji u borbi protiv maršala Erpa, nego što bi to bio vlasnik konjušnice Dolan.

Zahvaljujući tome, ubica Malinen je izbio u prve redove članova ozloglašene bande.

*
* *

Vest o nestanku sudije pritiskivala je sledećeg jutra i dana grad kao mora. Ni požar u Dolanovoj konjušnici, ni ugljanisana vrata na grad-

skoj većnici nisu toliko pogodila građane kao otmica vrhovnog sudi-je. Bilo je neshvatljivo, užasno; sve ono što se poslednjih dvadeset časo-va dogodilo u Tombstonu.

Perd Kristal Palasom okupilo se nekoliko ljudi razgovarajući o naj-novijim događajima.

Među njima se nalazio i Džon Klum, gradonačelnik.

— Ne treba preterivati ljudi, go-vorio je jedan stranac, pionir još iz doba indijanaca. Naš šerif je strpao osam lupeža u burvaru, a to nešto znači.

— A sudija Šeridan?

Bilo je to uvek isto pitanje, uvek isto ime koje je tog dana bilo lju-dima na usnama.

Naravno, nikom nije padalo na pamet da se u sred grada, odmah uz pansion „Actek” nalazi jedan član bande i da čuva svog zarob-ljenika — sudiju.

Još u rano jutro Luk Šort je kraj puta, nedaleko od gradske većnice, našao revolver. Kada je pročitao ime koje je bio urezano, gurnuo je brzo oružje u džep. Sem Voker — isklju-čen! Ljudi na Vokerovom ranču su imali drugih briga, a ne da dolaze u grad i podmeću požar u gradsku većnicu. Nekoliko minuta kasnije Teksašanin je otkrio prvo, a zatim i drugo parče pokrivača. Svako u gradu je znao da na Vokerovom ranču baš takve upotrebljavaju.

Na usnama snažnog šerifa zaigra

prezriv osmeh. Ne, ne, veliki vođa, na taj blef ti ujka Luk neće natr-čati. Vi ste, lupeži, još u svoje vre-me napali Vokerov ranč i u mojoj kancelariji se nalazi spisak nestalih stvari. Među njima je Semov revol-ver i jedan pokrivač.

Namera vođe sivolikih bila je Teksašaninu odmah jasna, tim pre-što je znao da je Voker prijatelj Vajat Erpa.

To sa Vokerom je Luku Šortu ni-je bilo sasvim jasno. Međutim, ve-rovatno bi razrogačio oči od iznena-đenja, kada bi saznao zbog čega je Dolanova konjušnica upaljena, i zbog čega je Dolan otet. Jer, prija-teljstvo Teksašanina sa Dolanovom ćerkom bilo je samo površno — ništa više. Prema tome, nije doveo u ve-zu otmicu sa devojkom, niti je mo-gao to da shvati kao napad na nje-ga samog. Pretpostavljao je da je požar podmetnut zbog toga da bi se ugrozio susedni hotel Neli Kešmen, što uostalom nije bilo netačno.

*
* *

Snažni čovek iz Teksasa je, kako je znao i mogao, sam morao da se brani od tako žestokog i opasnog na-pada na Tombston. Mnogo je uspeo i time je naneo žestok protivudarao „sivolikima”.

Sudija Šeridan, međutim, nestao je kao da je u zemlju propao.

Kada se veče spustilo, Kid Malinen se pripremao za put u Ferbanks. Morao je konačno da obavesti Laurentina Gata da se sudija nalazi u njegovoj vlasti. Naravno, trebalo mu je saopštiti i gde se sudija nalazi.

Bračni par Brinton je bio toliko zastrašen, da se sigurno neće usuditi da nešto preduzme u Malinenovom odsustvu. Osim toga, zločinac im je rekao da će se vratiti za nekoliko minuta. Ako bi se pak desilo da duže ostane, da ni po koju cenu ne napuštaju kuću. Ukoliko bi se oglašili o njegovo naređenje, zapretio im je da neće imati milosti. Tako je neprimećen odjahao iz Tombstona u pravcu Ferbanksa.

•
• •

Mali grad Ferbanks je, od nedavno, postao novo razbojničko gnezdo. Po povratku iz Kolorada, vođa je, bez razloga, naredio svojim ljudima da se zadrže u Ferbanksu. U tom gradiću živela su tri njegova čoveka, tri „ugledna” građana. Krčmar Frenk Hilmen, puškar Džoni Federer i mali, imućni trgovac žitaricama Rikard Kolins. Najbolji smeštaj našli su baš kod trgovca Kolins, jer se iz njegove kuće na-

lazio dograđeni deo sa nekoliko prostorija. U noći kada je Malinen jahao prema Ferbanksu, istom gradu se približavao još jedan jahač. Jahao je sivu kobilu. Zavukao je glavu među ramena ulazeći u grad.

Bio je to vođa „sivolikih”. Pre nego što je ušao u glavnu ulicu, izvukao je kapuljaču iz džepa, stavio je i sjahao. Na desnom uglu nalazila se kapija koja je vodila u Kolinsovo dvorište. Ostavio je konja odmah iza vrata kapije i pošao prema kući. Na vratima se pojavio čovek.

— Šta...?

— Gde je Gata, prosikta vođa.

— U kući je, gazda.

— Neka izađe!

— U redu, gazda.

Vođa je čekao nekoliko trenutaka, posmatrajući dograđeni deo koji je ležao u mraku.

Ubrzo se pojavio čovek koji je neverovatno ličio na Lazara Kapučina. Bio je to Laurentino Gata, Kapučinov najbolji prijatelj, koji ga je i sada zamenjivao.

— Stavi masku! naredi mu gazda oštro.

Gata je ovu meru predostrožnosti smatrao suvišnom, jer su bili u sasvim mračnom dvorištu, sami. Ipak je bez ikakve primedbe izvukao masku i stavio je. Njegova kapuljača je bila siva i nije imala crni vrh, kao kapuljača vođe.

Kad god bi vođa govorio, činio je to na neki neobičan način, tako da mu je glas bio bezbojan. Gata je dobio naređenje da okupi ljude i dovede ovamo, u dograđeni deo kuće.

— Uopšte neću da mi se momci u ovo doba muvaju po krčmama. Neka za četvrt sata budu ovde u velikoj prostoriji. Čekam ih!

— U redu, gazda.

Gata se izgubio. Odmah zatim poslao je dvojicu meleza da sakupe ostale.

Nije potrajalo ni deset minuta, a svi „sivoliki” su se okupili u velikoj prostoriji. Bio je tu i Kolins i ostala dvojica „uglednih” građana Ferbanksa.

U prostoriji je vladao mrak. Vođa je stajao kraj vrata i čekao da njegovi ljudi obrazuju polukrug. Bilo ih je ukupno devet i svi su imali sive marame preko lica.

Vođa je počeo sikući:

— Rekao sam, da neću da vas vidim da se muvate po krčmama. Osim toga, sam kazao da, kad se okupljamo, svi budemo maskirani i to kapuljačama.

Ljudi su poslušno skinuli šešire, i stavili kapuljače.

Bio je to jeziv prizor. Članovi družine su stajali ćutke oko svog vođe i čekali njegova naređenja.

Počela je uobičajena procedura.

Vođa je nešto šaputao Gati, a ovaj je to glasno ponavljao.

— Vi ste sada srž našeg udruženja. Nadam se da će svaki od vas jednog dana postati vođa grupe u nekoj oblasti. Mi smo gore u Koloradu imali značajne uspehe i našem najokorelijem protivniku naneli ogromnu štetu.

Razbojnici su naseli veštima i biranim rečima vođe. Poraz koji su doživeli u planinama Kolorada, sada je prikazan kao veliki uspeh. Vođa je umeo sve to spretno da objasni i prikaže u najboljem svetlu, tako da su se svi osećali kao u pobedničkom pohodu.

Gata je nastavio:

— Bez obzira na uspeh, pred nama se nalaze još teški zadaci. Nekoliko milja odavde udaljen je grad koji predstavlja najjače utvrđenje našeg neprijatelja. Klan Vajat Erpa još postoji i on hoće da nas uništi. Ako hoćemo da ostvarimo svoje ciljeve i steknemo bogatstvo i slobodu, moramo da uništimo ceo klan. U protekloj noći dosta je već učinjeno. Na žalost, šerif je uhvatio neke naše ljude. To je, međutim, moglo da uspe šerifu samo zbog toga, što nisu slušali moja naređenja i što su se ponašali kao bezglave budale.

Posle toga je vođa izneo novi plan završivši ga rečima:

— Ljudi, moramo kovati gvožđe

dok je vruće. Tombston sada drhti u strahu. Taj strah mora da bude još veći, ne smemo da gubimo vreme.

Najvažniji razlog velikoj žurbi, bio je drugi, ali on ga je prečutao. Konačno nije bilo neophodno da ljudi saznaju da hoće da zada odlučujući udarac Luku Šortu pre nego što se maršal vrati. Jer, kad Teksašanin bude izbačen iz igre, strah u Tombstonu pretvoriće se u paniku. Grad će biti u njihovim rukama. A onda neka dođe vuk iz Misurija, neće imati u svom sopstvenom gradu više nikakvih šansi.

Dogovorili su se o svemu do u pojedinosti. Svako je dobio svoj zadatak. Ljudi su morali da izvrše sve što im je vođa naredio. Ovog puta ne može da se dogodi greška, jer je računao na sve sitnice.

— Za tri dana Tombston će biti naš! Rekavši to vođa je izašao, a odmah zatim su njegovi ljudi čuli topot kopita koji se brzo udaljuje.

Sledećeg prepodneva strah u Tombstonu dostigao je kulminaciju. Mnogobrojni građan diobili su pisma u kojima im se preti da će im uništiti kuće i poubijati porodice, ukoliko se drznu da se umešaju u stvar koje se preduzimaju i koje konačno niko ne može da spreči.

Samo nekolicina se usudila da sa pismima ode do šerifa. Luk Šort

ih je čitao jedan za drugim, odmahujući glavom, a onda bacao u korpu za otpatke. Dan je protekao mirno. A sledećeg jutra, u sred glavne ulice, stajala su velika vešala na koje je bio pričvršćen plakat:

„TOMBSTON PRIPADA NAMA!”

„KO JE PROTIV NAS, UMREĆE!”

Ispod toga, bio je nacrtan veliki trougao.

Kad je Šort ugledao vešala, iščupao ih je golim rukama iz zemlje i bacio ispred jednog trema. Plakat je izgužvao i stavio u džep. Nešto kasnije otkrio je drugi plakat ispred „Kristal Palasa”. Bio je pričvršćen za stub trema:

„ZA DVA DANA TOMBSTON JE NAŠ”!

Ispod toga ponovo nacrtan trougao.

Na suprotnoj strani ulice, ispred ulaza u „Oriental” salun, bio je takođe pričvršćen plakat:

„KO NIJE S NAMA — PROTIV NAS JE!”

„KO JE PROTIV NAS, UMREĆE!”

„ZA DVA DANA TOMBSTON JE NAŠ”!

I opet, uobičajeni trougao.

Sedamnaest takvih plakata bilo je te noći prikačen u celom gradu.

Tombston je drhtao.

Šerif se vratio u kancelariju i zastao u sred prostorije. Zamišljeno

je gledao kroz veliki prozor na ulicu. Znači, nisu se zadovoljili jednim udarcem. Pretpostavka da je prvi napad bio samo da bi se unelo uznemirenje, pokazao se kao zabluda. Očigledno, veliki vođa nije više boravio u Koloradu, a da ovde u Tombstonu, sitnim uznemiravanjima skretao pažnju sa onoga što se u Koloradu dešava. Jasno i glasno banda je bila ovde u Arizoni, muvala se oko Tombstona i spremala da zada konačni udarac gradu.

Ovaj trenutak je bio veoma povoljan za zločince, jer je Vajat Erp još uvek boravio u Koloradu, mnoge stotine milja udaljen odavde.

Teksašanin je, istina, pretpostavljao da maršal nema više razloga da se zadržava u Koloradu, konačno morao je da zna da je Tombston u opasnosti, čim se banda povukla iz planina. Zbog toga je nameravao da pošalje telegram u Šošon ili Jampu, pretpostavljajući da je maršal tamo.

Bio je gnevan i zbog toga što je prethodne noći trojica svojih pomoćnika poslao da prate transport zatvorenika od Flagstafa. Lupeži su bili vezani, stavljeni u velika kola sa arnjevima i neprimećeno odvedeni iz grada. Međutim, tako opasne zločince, nije smeo da pusti bez jake straže, pa je zato poslao svoja tri pomoćnika, starog Hantera i dvojicu njegovih sinova. Posle tajnog save-

tovanja sa gradonačelnikom, odlučio je da sprovode to, jer je u ovom trenutku bilo suviše opasno da ovde u gradu ima toliko članova zločinačke bande, makar i iza katanaca.

Kako bi izbegao napade na zatvor, tojest pokušaj bande da oslobodi svoje ljude, već sledećeg dana je u tombstonskom „Epitafu” vest na prvoj strani da u mesnom zatvoru nema više uhapšenih, jer su odavno sprovedeni u vladin zatvor u Taksonu.

Jasno, šerif je naveo drugo mesto, kako zločinci ne bi došli na pomisao da napadnu kola koja su morala da prevale put do Flagstata.

Bilo je oko jedanaest sati pre podne, 24. mart 1884. godine, kada su sa zapada u grad ujahala dva čoveka na prašnjavim konjima. Videlo se da su za sobom ostavili dug put. Jedan od njih imao je oko trideset godina, rošavog i podmuklog lica, širokog nosa i mesnatih usana. Nosio je sivi „stetson” zabačen na potiljak. Blistavo žuta marama odudarala je od izbledele košulje i pohabanog kožnog odela. Nisko na levom bedru nosio je težak revolver kalibra 45.

U Tombstonu nije bilo nikog ko ovog čoveka nije poznavao. Bio je to strelac Bili Norton! Ozloglašeni revolveraš iz zapadne Arizone, čovek koji je za novac činio sve što se od njega zahtevalo. Uz njega je ja-

hao mladić od dvadeset pet godina, mršavog, upalog lica i smeđih očiju sa dubokim senkama. Za razliku od Nortona, nosio je šešir navučen na same obrve, držao se pogrbljeno i bio naoružan do zuba. Dva revolvera u opasaču, dva noža u sarama čizmama, „Deringer” ispod pazuha. I on je bio dobro poznat u Tomstonu: Ed Skila. Namie, u gradu su ga znali pod nazivom „Pas Skila”, jer mu je fizionomija potsećala na pseću. Kao i Norton, bio je opasan revolveraš, poreklom iz grada Jume sa granice Kalifornije.

Strah koji je zahvatio Tombston, pretvorio se u oduzetost, kada su građani ugledali ovu dvojivu mračnih tipova kako jašu kraz ulicu Alen.

Dva revolveraša zaustaviše konje ispred saluna Boba Haća, lokala u kome je pre tri godine najmlađi brat Vajat Erpa Morgan ubijen metkom u leđa. Norton i Skila su se okrepili duplim pićem. Pošto su to učinili, ponovo su izašli na trem, naslonili se na stubove i savijali cigarete.

Glvana ulica koja je u ovo doba dana inače vrvela od sveta, bila je kao izumrla.

Skila je pripalio cigaretu, a onda skočio sa trema na sredinu ulice. Bio je leđima okrenut ulazu u „Grand” hotel, i posmatrao „Kristal

Palas” na suprotnoj strani, nešto koso.

Tačno u sedam minuta prošlo je danaest, kada je odjeknuo prvi metak.

Skila je stajao na sredini ulice, u magnovenju su mu se u rukama stvorili revolveri i odmah počeli da bljuju vatru. Jedan od velikih prozorskih okana „Kristal Palasa” smrskao se u komade. Skilu je posmatralo desetine pari očiju skrivenih iza zavese i vrata.

Razbojnici su to dobro smislili. Naime, vrata šerifove kancelarije se nisu otvarala i snažni Teksašanin se nije pojavio na ulicu. Luk Šort se u to vreme nalazio u rudarskom naselju, gde je između dvojice ranika izbila užasna tuča.

Gore u Frimont ulici gradonačelnik je stajao ispred kuće, u kojoj je štampao svoj tombsonski „Epitaf”. Uplašeno je osluškivao.

— Prokletstvo, šta to bi?
Nigde žive duše na ulici.

Sedokosi čovek hitrim koracima prođe Četvrtu ulicu. Kada je stigao do ugla, ugledao je revolveraša kako stoji ispred hotela na sredini ulice.

Skila je još uvek držao revolver u rukama.

Neustrašivi Džon Klum pohita prema revolverašu i stade tik ispred njega, iako je video da još uvek

drži kolt u rukama. Gradonačelnik pokaza na razbijeno okno Kristal Palasa.

— Šta to treba da znači čoveče? upitao je oštro.

Skila pršte u smeh, koji je neodoljivo potsećao na kevkanje psa. To je bio jedan od razloga za nadimak koji je nosio.

— Šta ima da znači kog đavola, znači da smo tu!

— Vi? Ko to?

Skila vrati oružje u opasač, podiže ruku u visinu grudi, a zatim namesti kažiprste tako kao da još uvek ima revolvere u rukama.

— Prvo i prvo, tu sam ja burazeru! Ako me još uvek ne poznaješ, znači da si slep. No svejedno, potsetiću te da sam Ed Skila.

— Tako nešto sam i pomislio, — promrsi Džon Klum.

Čovek sa nadimkom koji je bio krajnje pogrdan, ispruži levu ruku i kažiprstom dodirnu vrat sedokosog gradonačelnika.

— Ako pogledaš preko burazeru, videćeš nekog na tremu. To je moj prijatelj Bili Norton. Nemoj mi reći da i njega ne poznaješ.

Klum se nesvesno uhvati za vrat i izmače jedan korak unazad.

— Šta tražite ovde?

Skila ponovo prsnu u smeh.

— To što mi ovde hoćemo je u

redu. No, pošto si već tu starče, mogao bi da mi budeš glasnik.

Skila izvadi iz džepa novčić od pet centi, baci ga u vazduh spretno uhvati levom rukom, a onda stavi iznenađenom gradonačelniku u džep.

Klum je ponovo izmicao.

— A sada dolazi nalog. Poručićes vašem vrlom zvezdonošcu Luku Šortu s moje strane, da ga tačno u dva sata čekam ovde u glavnoj ulici.

Gradonačelnik se namršti.

— Šta sad to znači?

— Ne pravi se gluplji nego što si, stari. Imam da obavim jedan mali dijalog sa Lukom Šortom.

— Vi, a i Norton takođe.

— Rekao sam ti da je nalog moj. A to ti je dovoljno.

Džon Klum se okrete, pođe još nekoliko koraka, zatim zastade, izvadi novčić od pet centi iz džepa i baci ga revolverašu pred noge.

— Možda ćete za taj posao moći da nađete nekog psa, Skila.

Išao je napred do ugla ulice, kada se za njim zaori Skilin glas:

— Klum! Dakle, revolveraš je poznavao gradonačelnika.

Džon Klum, zastade.

— Okreni se!

Gradonačelnik okrete glavu preko ramena.

— Šta želite?

— Poteži! vikao je revolveraš.

Klum samo odmahnuo rukom i pođe dalje.

U revolveraševim rukama se ponovo stvoriše revolveri i šest pucanja odjeknuše jedan za drugim. Meci su rastrgli potpetice gradonačelnikovih čizama, tako da se starac sapleo i konačno pao udarivši se na ivicu trema. Jedan metak ga je čak pogodio u desnu petu. Krenuo je napred, grčevito se obema rukama držeći za ivicu trema, a onda okrenuo glavu.

Prikrivajući žestok bol koji ga je mučio prkosni gradonačelnik reče prezrivo:

— To je bilo herojsko delo Skila, koje će se sigurno vrlo brzo rašču-
ti u celoj Arizoni.

Onda se popeo na trem i nastavio da hoda ranjene pete i raznese-
nih potpetica.

Skila pogleda naokolo i onda iz-
nenada ugleda na prozoru jedne
od soba „Grand” hotela lice žene,
koja se nije izmakla kada je re-
volveraš pucao.

— Hej, ona golubica hoće da me
gleda izbliza!

Norton se grohotom smejao vide-
ći svog prijatelja kako stupa na
trem hotela, gura vrata nogom i nes-
taje.

Razbojnik je grabio napred kroz
predvorje, a onda usput udarcem
leve ruke bacio na tle veliku vazu

od porcelana dokrajčivši je udar-
cem noge. Zakačio je nogom i ma-
log psa, koji se tu našao. Nesrećna
životinja je cvileći pobegla. Skila je
krenuo dalje hodajući po crvenom
zastiraču, koji je vodio uz stepeni-
ce. Krenuo je još dva koraka nap-
red, a onda zastao. Pred sobom je
video dve male ženske noge u du-
goj kao nebo plavoj haljini. Što je
više podizao pogled bivao je sve vi-
še iznenađen. Žena je držala u svo-
joj maloj ruci Deringer.

Iskusnom oku revolverašu nije
promaklo da je oružje otkočeno.

— Hej, to se može nazvati oštrom
dobrodošlicom. Ti si ta lutka koja
me je odozgo posmatrala?

Žena na stepenicama bila je ze-
lenooka. Laura Higins kockarka,
blistavo riđa kosa uokviravala joj
je u krupnim uvojcima izuzetno le-
po lice. Nesrećna žena je već godi-
nama pratila Holideja iz grada u
grad, nadajući se njegovoj ljubavi.
Sada je već duže vremena boravila
u istom hotelu, u kome je već ne-
koliko nedelja stanovala i Holide-
jeva sestra Džudi. Mlada devojk-
a je došla ovamo iz daleke Džodržije,
gradića Valdoste da povede svog
brata kući.

— Da se odmah razumemo mis-
ter Skila, ja sam Laura Higins. O-
vaj hotel pripada meni, pa bi bilo
dobro da to primite k znanju.

Revolveraš dodirnu obod šešira i nasmeja se izveštačeno, a onda odmah krete prema izlazu.

Kada je Laura Higgins okrenula, ugledala je na gornjem stepeniku mladu devojkicu kako kleči sa vinčesterkom u rukama.

— Džudi — uzviknula je iznenađeno.

Sestra Doka Holideja se uspravila, ne usuđujući se još uvek da pusiti pušku.

— U ovom gradu je užasno. Zbog čega li smo još uvek ovde?

Kockarka se gorko nasmeja.

— Ja mislim da smo nas dve, ovde doduše iz različitih pobuda, ali zbog istog čoveka.

Pošto je lekar očistio Klumovu ranjenu petu i ustanovio da srećom nije opasna, gradonačelnik se vratio u ulicu Alen. Od dvojice revolveraša više nije bilo ni traga. Odlučio je da se uputi u šerifsku kancelariju i sačeka Luka Šorta.

Kada je u dvanaest sati šerif stupio u svoju kancelariju, iznenađio se zatekavši gradonačelnika kako sedi na tronošcu.

— Hello, mister Klum!

— Hello, Luk, — uzvratila gradonačelnik.

— Izgleda, loše vesti?

— Da, Luk, nažalost. Skila je u gradu.

— Skila? Prokletstvo! Baš sada u

ovom trenutku kada nam se onaj sivi šljam natovario na vrat. Samo nam je on nedostajao.

— Strahujem da i on pripada bandi s vešalima.

— Nije isključeno Klum. Kako vam je to dospelo na pamet?

— Dao mi je jedan nalog, treba da vam kažem da vas u dva sata čeka u ulici Alen.

— O! — Luk je nadlanicom trljao bradu.

— Oprezno Luk, Skila nije sam, tu je i Bili Norton.

— Bili Norton? Zar i on? U redu onda je stvar sasvim jasna. Sivoliki su kupili ovu dvojicu lupeža da ovo u Tombstonu što pre okončaju.

— Šta ćete činiti raspitivao se gradonačelnik zabrinuto?

— A šta mi preostaje da činim?

— Nećete valjda da izađete na dvoboj s tim revolverašem?

Teksašanin priđe ormanu, zahvati pune dve šake metaka i stavi ih u džepove. Ne pogledavši Kluma promrsio je kroz zube:

— Imate li bolji predlog?

Ne, Džon Klum nije imao bolji predlog da dâ šerifu.

Zar se nije verovalo da je konačno mir došao u Tombston? Ko bi pomislio da će se sve tako brzo izmeniti na gore. Stari gradonačelnik nije mogao da se otme predosećanju, da se Tombston nalazi u-

oči crnog dana. Ako Luk Šort bude izašao na dvoboj sa Bobom Skilom, onda će mu se bez sumnje Bili Norton naći iza leđa.

Bilo je nešto što dva čoveka koji su zabrinuto razgovarali u kancelariji, nisu znali: vođa sivolikih nije ovu dvojicu poslao u Tombston same. Svaki od njih imao je još po dva člana bande da ih pokriva. I oni su već bili u gradu, ali ih niko nije poznavao, jer pre toga nisu dolazili u Tombston. Skili je trebalo da pokriva leđa Džimi Bruk i Džon Mek Alistar, a drugom revolverašu Vili Ringer i Ted Harper.

Nekoliko minuta pre dva sata, članovi bande su već bili na svojim mestima. Odnosno, Skila je stajao sam na sredinu ulice između saluna Boba Hača i Grand Hotela. Iza ulaza u Hačov salun stajao je prikriiven Norton. Na suprotnoj strani ulice nešto koso, u kapiji slepog korpaa, ušančili su se Bruk i Mek Alistar.

S druge strane na ulazu u Kosmopoliten hotel stajao je kreolac Ringer, a sedamnaestogodišnji Harper u kapiji jedne kuće u „Oriental salunu, kako bi bio tačno iza leđa šerifa.

Bio je to deo paklenog plana koji je skovao vođa bande. Tim delom trebalo je da se za uvek oslo-

bodi Teksasana, čuvara zakona u Tombstonu — Luka Šorta.

Kada je sat na crkvi Sv. Pavla otkucao dva, otvorila su se vrata šerifske kancelarije i Luk Šort stupio na ulicu.

U istom trenutku na ulazu u „Grand“ hotel pojavila se Laura Higin i doviknula šerifu:

— Postavili su vam zasedu mister Šort, preko stoji Bili Norton.

Lice revolveraša Skile se izobličilo, naglo se okrenuo držeći u ispruženoj ruci revolver u nameri da puca. Međutim, Šort je brže reagovao. Njegov metak izbi revolverašu kolt iz ruke. Iznenadeni Skila je piljio u šerifa.

— Veliko vam hvala gospođice Higin na opomeni, no ja sam s tim u svakom slučaju računao. Mohim vas radi sigurnosti napustite ulicu.

Laura Higin je pobledela, okrenula se i ušla u hotel.

Skila procedi psovku kroz zube i saže se da dohvati oružje. Pošto je video da šerif još drži revolver u ruci, vratio je svoj kolt u opasač. Tek tada je Teksasana učinio isto.

— Hteo si da razgovaraš sa mnom Skila, doviknuo revolverašu.

Skila je postao nesiguran. Dvoboj je loše počeo. Doduše nije bio ranjen, ali je osetio da mu desna ruka lako podrhtava. Očajan, nepromišljeno je bacio pogled u pravcu

gde se nalazio prikriveni pomagač.

Norton mu dađe brzim pokretom leve ruke znak, koji je rečito govorio da se ne uzbuđuje, da će sve biti u redu i da su svi na svojim mestima.

Kad je to video, Skila se kočoperno podbočio i počeo da se smeje.

— Šta to smerate šerife? Stojite kao da imate nameru da čekate pola stoleća. Bilo bi daleko bolje da ste naručili sanduk, jer to bi bilo sve što ste još u životu mogli da učinite. Gotovo je s vama!

Teksašanin mu odgovori hladno:

— Bilo bi daleko bolje kada bi svom partneru Nortonu rekao da izađe iz svog skrovišta kako ga ja ne bi odande izvlačio.

U tom trenutku nervi su izdali čoveka za koga se uvek mislio da ih uopšte i nema. Ne vladajući sobom Bili Norton skoči na trem sa revolverima u rukama i odmah povuče obarače.

U istom trenutku pucao je i Skila.

Hladnokrvni Teksašanin je računao sa takvom reakcijom munjevitost se bacio u stranu i još u padu pucao.

No tada levo iza njegovih leđa iskoči podmukli melez Ted Harter i uperi revolver. Gotovo u istom trenutku i ostala trojica članova bande simbolikih napustila su svoje skro

vište. Reagovali su nervozno i brzo pleto.

Džudi Holidej koja je stajala na prozoru svoje sobe u „Grand” hotelu užasnuta pokri lice rukama i okrete se da ne gleda nesreću.

Ona nije bila jedini posmatrač i nije jedina tako postupila. Međutim, slučaj je hteo da se pod čelično plavim nebom Arizone stvari odvijaju drugačije. Pre nego što je bilo ko od strelaca iz zasede uspeo da povuče obarač, odjeknula je žestoka kanonada. Ulicom Alen odjekivali su pucnji, tako brzo jedan za drugim da je to gotovo delovao nestvarno. Sve se zamaglilo od barutnog dima.

Na uglu Četvrte ulice pojavile se dva jahača i zasula vatrom lupeže u ulici Alen.

Kreolac Harter se sunovrati odmah sa trema. Mek Alister, se okrenuo oko sopstvene ose, tresnuo o stub i kliznuo niz njega. Bruk je već klonuo na desno koleno, a Riger uz krik podiže obe ruke i pada se na tle.

Norton koji je ispalio metak na Teksašanina, bio je pogođen za desne sekunde ranije. Pogodio ga je Luk Šort. Kao udaren nevidljivom pesnicom revolveraš se formalno prilepio za zid kuće.

Kada se ljuti, sivi barutni dim

nešto razišao, dva jahača, koja su se sada nalazila na sred ulice Alen, mogla su se bez muke poznati.

Jedan od njih jahao je dugonogog plemenitog, crnog ždrepcu Bio je to veoma visok čovek, širokih ramena, preplanulog markantnog lica. Nosio je crni šešir i crno kožno odelo, sivu platnenu košulju i crnu mašnu. U levoj ruci je držao težak revolver sa izuzetno dugom drškom, oružje poznato na celom Zapadu pod imenu Bantlajn specijal.

Taj čovek nije bio niko drugi do veliki maršal Vajat Erp. Kraj njegova na konju sedeo je čovek takođe veoma visok, ali znatno vitkiji. Nosio je crni stetson, kratak crni mantil i elegantno crno odelo, blistavo belu košulju i crnu mašnu. Njegovo lice bilo je otmeno, aristokratsko, a oči ledeno plave. U rukama je držao niklovene revolvare, čije su drške bile ukrašene slonovačom, cevi su se još uvek dimile. To je bio Dok Holidej, koji je zajedno sa Vajatom Erpom u pravom trenutku stigao u grad.

Našli su se u gornjem delu Frimont ulice, u trenutku kada je Teksašanin ispalio prvi metak, kojim je Skili izbio kolt iz ruke.

Luk Šort okrete glavu i ugleda meleza kako leži ispred trema.

— Prokletsvo, procedio je gotovo

nečujno kroz zube. Taj mi je mogao doći glave!

Maršal kliznu iz sedla i uz pomoć Luka Šorta razoruža lupeže.

Ed Skila nije imao prilike da ispalji ni jedan metak. Stajao je kao prikovan na sredini ulice. Luk Šort mu priđe munom ga i natera da pođe napred.

— Hajde momče, kreni za ostalima! Mi imamo odličan kavez u kome se psi osećaju sasvim dobro.

Pošto su lupeže smestili u ćelije tri prijatelja ostadoše u kancelariji. Dok Holidej je stajao kao i obično naslonjen na zid između vrata i prozora, podbočio se nogom i pripalio cigaretu. Za to vreme Vajat Erp je stajao ispred pisaćeg stola, ruku prekrštenih na grudima.

Teksašanin je gledao čes jednog časa drugog. Posle nekoliko trenutaka skinuo je beli šešir i svojom snažnom šakom obrisao čelo.

— Da sve to nisam doživeo, mislio bih da je priviđenje.

— Možda i jeste bilo priviđenje, dobaci kockar podrugljivo. U svakom slučaju na ulici je bilo prilično sivo. Maršal skide rukavice i sruči sa na stolicu kraj pisaćeg stola.

— Traje li to već odavno? — upitao je kratko.

Teksašanin odmahnuo glavom.

— Ne tek od pre tri dana. Mogu da vam kažem da su momci ovo

jutros sasvim lepo smislili sa mnom.

— Momci? ponovi Vajat muklo. To su sivoliki, Šort.

— Znam, maršale. — Izvukao je iz ormara plakatu i pokazao je Vajatu.

Ovaj je namrštena lica pogledao, a onda tiho ponovio rečenicu: „Za dva dana Tombston će pripadati nama!”

— Ja vas još prilično dugo nisam očekivao, — rekao je Teksašanin sat kasnije, dok su sedeli za ručkom u hotelu Neli Kešmen.

— A mi nismo računali s tim da će vođa biti tako brz, uzvratiti mu maršal. Taj lupež mora da je ovamo doleteo!

Luk Šort ih je obavestio o svemu, što se poslednjih dana dogodilo, pa i svojoj poseti Klantonovom ranču. Kad se povela reč o Klantonu, Maršal nabra čelo.

— Ajk, uvek ponovo Ajk! Ne znam šta bih dao da saznam da li je bio u planinama Kolorada.

Snažni Teksašanin steže pesnice i promrsi:

— Zar ga ne možete jednostavno uhapsiti?

Maršal odlučno odmahnu glavom.

— Zato bi morao da imam jak razlog, a što se njega tiče, razlog nije nikada ni dovoljno jak ni dovoljno proveren.

— Ali maršale, ako je on doista vođa bande bićemo u opasnosti sve dok on bude na slobodi.

— Zaboravljate Luk da je s druge strane nepravda ako ga uhapsimo, a da nije kriv. Osim toga, ne bi bilo po zakonu da ga lišimo slobode, a da ne možemo da dokažemo njegovu krivicu.

Maršal se nalazio u proćepu. Sve dok nije imao pravog dokaza protiv Ajka Klantona, nije smeo da ga hapsi.

Teksašanin ustade od stola.

— Da li bi se nešto promenilo, kada bi dragi Ajk neko vreme pazirao?

Dva prijatelja iz Dodž Sitija pogledaše šerifa iznenađeno.

— Kako to mislite? — raspitivao se maršal.

— Pa, ovaj, ja mislim da čovek koji teško može da diše i miriše, mora neko vreme da ostane kod kuće.

— Ne shvaćam vas najbolje Luk.

— Pa, ovaj, mislio sam kad bih našao neki tobožnji povod da se malo pokoškam s njim i razbijem mu nos, on bi bio prinuđen da neko vreme ostane na ranču. Ako bi u tom slučaju na svim frontovima bilo mirno, onda bismo bili mirni i sigurni i znali na čemu smo.

Maršal se s tim nije složio.

— Ne Luk, mi nikome nećemo razbijati nos ko nam ništa nije učinio.

Pošto je maršal bio siguran da se Teksašanin na svoju ruku neće u tako nešto upuštati, pa je u tom pogledu bio miran. Za Luka Šorta je ovo naravno bilo veliko olakšanje, što su njih dvojica tako iznenada stigli. Ono što je Tombston sada čekao, u svakom slučaju bilo je suviše za jednog jedinog čoveka pa bio on i Luk Šort. Međutim, i sad su bila samo trojica protiv bande.

Bez obzira na to, Tombston kao da je odahnuo sa olakšanjem.

Vajat Erp je ponovo tu. Izgledalo je da već samo njegovo ime ima neku magičnu snagu, koja ljudima donosi ohrabrenje. Međutim, strah koji se već uselio pod krovove kuće u Tombstonu još uvek nije hteo da nestane sasvim. Kao zarazna bolest, boravio je i dalje u gradu i brinuo se da veliki deo građanstva ne nađe mir.

„ZA DVA DANA TOMBSTON ĆE PRIPADATI NAMA”

Tako su obavestili ljudi s vešalima. Da se ne šale, građani Tombstona su znali bolje od bilo koga.

*
* *

Prošla su dva dana. Veče se spustilo. Tamno plava noć Arizone prekrila je grad. Daleko nedužne i bezazlene zvezde svetlucale su bledom svetlošću.

Tombston međutim, nije spavao.

Vajat Erp je sedeo u kancelariji i sastavljao izveštaje uz pomoć Teksašanina.

Oko pola osam stavi izveštaje u fijoku, ustade i reče:

— Tako, sada moramo da okončamo. Dok je dole u hotelu i čim padne mrak motriće na ulicu Tagnut. Meni bi bilo drago da se vi Luk postavite negde gore u ulici Frimont. Ja ću ostati u glavnoj ulici. Pošto nas je samo trojica, nemamo drugo rešenje.

— A naša tri čoveka?

— Stari Hanter će odmah doći i ostati u kancelariji. Sinove sam poslao na ulazu grada.

Teksašanin se smešio.

— Podela je odlična. Izgleda mi kao da ste rasporedili šest mušica da raskomadaju leš bivola.

— Čak i kada bih imao triput veći broj pomagača ne bih smeo da se nadam da ćemo moći da sprečimo bandu da uđe u grad.

— Možda zbog toga što su već u njemu.

Maršal uz tužan osmeh odmahnu glavom.

— Ne, ja u to ne verujem. Ta horda se ugnjezdila negde u blizini, ali ja ću već saznati gde. Najgore od svega je to, što veliki vođa očigledno ima još dovoljno ljudi s kojima može da sprovodi svoje akcije.

— I, šta vi smerate?

— Ja? — Tajanstveni osmeh zaigra oko maršalovih usana — kako da vam kažem Luk? Ne znam ni sam, najradije bi sada otišao kući, dole u hotel, legao u postelji i odspavao celu nedelju.

Da li je čovek iz Misurija slutio šta ga tog dana još očekuje?

— Možda je to samo blef, mislim ono za dva dana. Oprezno procedi Teksašanin i uputi se prema dvorišnim vratima kako bi otišao na mesto, koje mu je određeno.

— Ne, Luk to sigurno nije blef, taj vođa bande ide ka svom cilju, gvozdenom upornošću.

— Ja poznajem jednog čoveka, koji je isti takav, primeti šerif, neki izvesni Vajat Erp iz Dodž Sitija. Žilav je kao bivolja koža. Recite mi molim vas, zašto banda baš ovde grize tako žestoko. Zašto vođa tog udruženja zločinaca svim silama narsrće na vas? On bi mogao negde drugde mirno da svoje ovčice vodi ne izlažući ih riziku. Nigde ne nailazi na tako ogorčeni otpor kao ovde u Tombstonu. Taj lupež, konačno,

dovodi u opasnost uništenje svoje sopstvene bande.

— Tačno, baš to rizikuje. Ali to je grizli Luk, koji goni ovcu tek onda, kada zna da je vuk već dokopao svojim čeljustima.

*
* *

Kada je Luk Šort izašao, u kancelariju stupi stari Hanter.

— Ostajemo li pri našem dogovoru gazda, upitao je maršala.

— Da, ostajemo. Ja ću malo da prošetam okolo, a onda ću ostati u ulici Alen.

— Dobro, gde mogu da vas nađem?

— Bolje bi bilo, da me uopšte i ne tražite, ako se negde nešto dogodi, biću tu!

Starom pomoćniku šerifa, bilo je prilično hladno oko srca, kada su se vrata zatvorila za čovekom iz Misurija. Izvukao je svoj stari kolt, rotirao doboš, ispitao municiju, a onda položio teško oružje ispred sebe, nemirno lupajući prstima po stolu.

Teksašanin neočekivano ugleda maršala gore u ulici Frimont.

— Hej, ja sam mislio vi ste u glavnoj ulici.

— Da, odmah ću se vratiti tamo, samo mi je nešto palo na pamet.

— Šta to?

— Ona stvar sa Britonom.

— Briton?

— Hteo bih s njim da govorim o čoveku koji se zove Malinen.

— I to baš hoćete sada da učinite?

— Ne brinite, odmah se vraćam.

Vajat priđe pansionu „Actek”, uđe u dvorište i pogleda preko ograde u susedno dvorište.

Tamo je sve bilo tiho. Kroz niski kuhinjski prozor dopirala je u užano dvorište bledunjava svetlost.

Vajat se prebaci preko ograde i zakloni se iza starih prevrnutih kola. Odatle je mogao da motri na kuhinju. Video je bračni par Briton kako sedi za stolom, glave zagnjurenih u šake. Primetio je da žena s vremena na vreme uplašeno pogleda prema vratima, trzajući se kao da nekog očekuje.

Vajat počeo da se šunja prema kući, oprezno otvori sporedna vrata i uvuče glavu u memljivi hodnik osluškujući.

U kući je sve bilo tiho.

Prišao je kuhinjskim vratima zakucao tiho i otvorio ih. Bračni par Briton ga je gledao kao da pred sobom ima priviđenje.

— Maršal! — uzviknu žena.

Vajat stavi prst na usta i reče tiho:

— Imate li nešto da mi kažete?

Žena odmahnu glavom.

— A vi mister Briton?

Stari je netremice gledao u pod.

Vajat je ostao da stoji na vratima i rekao:

— Ja sam ovde zbog Malinena.

Briton poskoči. Prebledeo je od straha, a kolena su mu klecala.

— Ko je to odao, — počeo je da muca, — on će nas ubiti sve!

Maršal priđe starcu, dokopa ga za ruku i upita oštro:

— Gde je Malinen?

— Nije ovde.

— Ali je ovde bio?

Maršal je to rekao nasumice.

— Da, bio je, ali je odjahao čim se spustio mrak.

— Džeri, — uzviknu žena upozorujući ga.

— Šta hoćeš, — uzvрати joj muž očajno. — Ovo je Vajat Erp, misliš li da sam lud, moram da govorim istinu.

— Dakle, gde je? — insistirao je maršal.

— Odjahao kao i svake večeri. Uostalom, vraća se tek kasno u noć.

Bračni par Briton međutim, nije prevalio preko usana ni jednu jedinu reč o zarobljeniku koji se nalazio u njihovoj kući.

Kada se maršal okrenuo i ušao u hodnik, zamoli ga nekadašnji knjižar gotovo plačnim glasom:

— Mister Erp, taj čovek je sposoban na sve. Molim vas da se pobri-
nete da nam pri...

— Tišina, — reče maršal iznena-
da. Čuo je neobičan šum. — Ovo
mi zvuči kao prigušen krik, ima li
još nekog u vašoj kući?

Vajat pogleda starog. U ovom
trenutku još ništa ne sluteći. Među-
tim, nekadašnji knjižar nije smeo
da podigne oči i sretne maršalov po-
gled. Tek tada čoveka iz Misurija
obuze sumnja.

— Briton! Da nije sudija Šeridan
u vašoj kući?

Starom knjižaru počeo da drhti
brada, nije bio u stanju da proslovi
ni reč.

Vajat ga grubo povuče za mišicu.

— Gde je!

Knjižar je ćutke pošao ispred ču-
vara zakona.

Vajat nađe zatvorenika kako le-
ži na džaku slame. Kraj njega je
stajala činija na čijem se dnu nala-
zila ohlađena supa.

— Malinen ga je uvek posle jela
vezivao i stavljao mu krpu u usta,
— objašnjavao je stari. — I u dvo-
rište ga je izvodio sa krpom u usti-
ma.

Vrhovni sudija je jedva uspevao
da se drži na nogama, kada su ga
konačno oslobodili veza i krpe.

— Mister Erp, — mucao je, —

biću vam večno zahvalan, kunem
vam se! Svakog trenutka računao
sam da mi je kraj kada bi se taj
užasni čovek ovde pojavio.

Kid Malines se te noći nije vra-
tio u Tombston. Ne zbog toga što je
slutio da je njegovo skrovište ot-
kriveno, i da je pod prismotrom,
nego jednostavno zbog toga jer je
veliki vođa spremio novi zadatak za
njega i poslao ga odmah iz Ferban-
ksa. Bio je to važan zadatak, koji je
vođa bande mogao da poveri samo
ovom čoveku u čiju se hrabrost,
drskost i sposobnost bio uverio.

Zahvaljujući tome, zločinac iz
Kentakija uspeo je da izbegne sud-
binu, koju nisu uspeli da izbegnu
te noći petorica njegovih prijatelja
u Tombstonu.

*
* *

Luk Šort je odabrao za svoje stra-
žarsko mesto zapadni deo ulice Fri-
mont. Naime, smestio se u mračni
ulaz O.K. korala odakle je mogao
da motri na Britonovu kuću. Iz ku-
će starog knjižara ne bi mogao ni
pacov da se izvuce a da ga šerif ne
primeti.

Dok Holidej je stajao u ulici Tag-
nut nasuprot hotelu Neli Kešmen
i budno motrio u pravcu rudarskog
naselja.

Bilo je već deset sati.

Gde li su sivoliki? Možda su odustali od svog pobjedničkog pohoda? I to baš u trenutku kada su bili uvereni da se u Tombstonu nalazi veoma mali broj ljudi koji će im se suprotstaviti.

Broj tih protivnika bio je doista mali. Međutim, za sivolike je bilo daleko važnije ko su i — kakvi!

Tajni vođa naravno, odavno je saznao da su se maršal i Dok vratili. Zar je moguće da ga je ta činjenica nagnala da odustane od prvobitnog plana.

Ne, veliki vođa nipošto nije odustao. Iako je vest o povratku dva prijatelja iz Dodž Sitiija predstavljala težak udarac za zločince u Ferbanksu, vinuli su se u sedla. Njih petorica sivolikih, a sa njima i veliki vođa lično.

Samo je Laurentina Gata morao da ostane u Ferbanksu.

Već su bili tu. Sada u ovom trenutku šunjali su se pored prvih kuća Tombstona. Kao četvoronožni sivi otrovni insekti, prolazili su pored kuća. Konje su ostavili ispred grada u jednoj poljskoj kolibi.

Ma koliko da su bili oprezni i gotovo bešumni, ti dvonožni pacovi, ipak, veliki crni mačak koji je stajao nedaleko od šerifske kancelarije i napregnuto osluškivao, uhvatio je neki šum.

Evo! Sada je Vajat primetio prvu zgrčenu priliku kako pogrbljena pomiče prema „Berd Keidž“ pozorištu.

Maršal je čekao i osluškivao. Do ušiju mu je doprla škripa šarki. Prokletstvo, šta taj lupež traži preko u pozorištu? Škripa se ponovo čula, Vajat napusti svoje skrovište i takođe pogrbljen počeo je da se šunja preko ulice, a zatim zamače u dvorište iza pozorišta. Vrata su srećom bila odškrinuta.

Pošto u dvorištu nije primetio ništa opasno, krenuo je u hodnik. Bio je prilično dug i uzan. Negde u sredini skrenuo je levo u drugi kraći poprečan hodnik, koji je vodio prema trećem izlazu na ulicu.

Vajat je seo na pod i osluškivao.

Samo bleđa svetlost dopirala je sa ulice na sredinu hodnika. Iznenada promače kroz tu svetlost prilika jednog čoveka. Stajao je uspravljen, a na glavi nosio kapuljaču.

Iako je svetlost bila slaba, čovek iz Misurija uspeo je da vidi da na kapuljači nema crnog vrha.

Sve što se zatim dogodilo, dogodilo se veoma brzo.

Na drugoj strani hodnika, neko je kresnuo palidrvce.

Vajat je video da na drugom kraju hodnika stoji pet ljudi.

— Sve je u redu gazda, — ču se jedan bas!

Iza maršalovih leđa se naglo otvoriše dvorišna vrata i na njima se pojavi čovek i povika:

— Izdaja, šefe! Vajat je ovde. Video sam ga kako prelazi glavnu ulicu...

Maršal zamahnu žestokim beken-dom, koji baci čoveka u hodnik.

Neko je iza njega upravo zapalio lampu. Svetlost je sada pala tačno na vođu bande. Vajat Erp ga do sada nikad nije tako jasno video. Jedva ako je bio udaljen sedam do osam jardi.

U tom trenutku, kada su se vrata iza maršala otvorila, veliki vođa je sigurno morao da vidi svog neprijatelja pritajenog na zemlji. Pucanj odjeknu hodnikom, ispalio ga je jedan od zločinaca. Metak se zario pored maršala u pod.

Vajat skoči na noge, drugi razbojnik baci prema njemu lampu koja ga pogodi u desno bedro, a onda sa treskom pade na pod.

Petrolej se razli goreći.

Blještava svetlost ispuni hodnik. Čovek iz Misurija se ustremi napred.

Samo pet koraka ispred njega bio je vođa. Sve se odigravalo munjevito. Leva ruka vođe bande polete na gore i odmah se začu fijukanje.

Nož pogodi maršala u desnu stranu lica, ostavi za sobom krvav trag. Maršal više nije mogao da vidi na desno oko.

— Ne pucajte, — prosikta vođa, — naš je!

Sada se vođa ustremio na ranjenika, koji je pritiskivao desnicu na povređeno oko. Međutim, pogodila ga je žestoko leva pesnica i odbacila unazad. Vajat je potsvesno zamahnuo.

Bez obzira na udarac pesnicom, položaj maršala Vajat Erpa bio je beznadežan. Pred njim su bila petorica zločinaca, a iza njegovih leđa, upravo su se otvarala vrata koja vode u dvorište.

To nije bio sivoliki!

Visoka kockareva prilika pojavila se u otvoru vrata, osvetljena blještavom svetlošću zapaljenog petroleja.

Na drugoj strani odjeknu pucanj, i metak okrznu Holideja.

Gotovo u istom trenutku, dva niklovana revolvera u kockarevim rukama počela su da bljuju vatru.

Jedan od sivolikih pade na upaljeni petrolej i ugasi vatru svojim telom.

Poluslep, izbezumljen od bola, Vajat je pokušavao da krene napred.

— Vođa, Dok, — uzviknuo je. — On je ovde!

Na to se Holidej okrete kao ošinit i izlete napolje. Primetio je jednog čoveka kako panteriskim korakom grabi, držeći se senke kuća, prema glavnoj ulici. Ipak, osvetlila ga je svetlost bleđih zvezda.

— Stoj! — uzviknuo je Holidej. Međutim, begunac je grabio dalje.

Kockar nanišani. Metak je prešao rastojanje od trinaest jardi i telo begunca se trže kao udareno. Međutim, trčao je dalje.

Da li je to vođa? Rastojanje je bilo preveliko. Holidej se okrete i vrati prema glavnom ulazu u pozorište, utrčao je u hodnik vičući:

— Vajat!

— Evo me!

Neko telo pade ispred kockara na pod. Odmah zatim iz mraka se pojavi maršal.

— Gde je on? — s mukom procedi čuvar zakona. — Bio je ovde u hodniku.

U najvećoj žurbi su savladani razbojnici i izvučeni iz pozorišne zgrade.

Međutim, njega nije bilo. Još jednom je ovoj sivoj utvari uspelo da se u pravom smislu reči provuče kroz mišju rupu.

Stigao je Luk Šort, samo dva minuta posle Doka Holideja.

— Prokletstvo! — uzviknuo je zabrinuto videći ranjenog Vajata.

Ovaj samo razočarano odmahnu rukom.

— Oko mi nije povređeno, a za sve ostalo je lako.

Holidej je posmatrao trojicu povređenih razbojnika, koji su se nalazili kred kućom. Kraj njih su stajali vezanih ruku i nogu dvojica nepovređenih zločinaca.

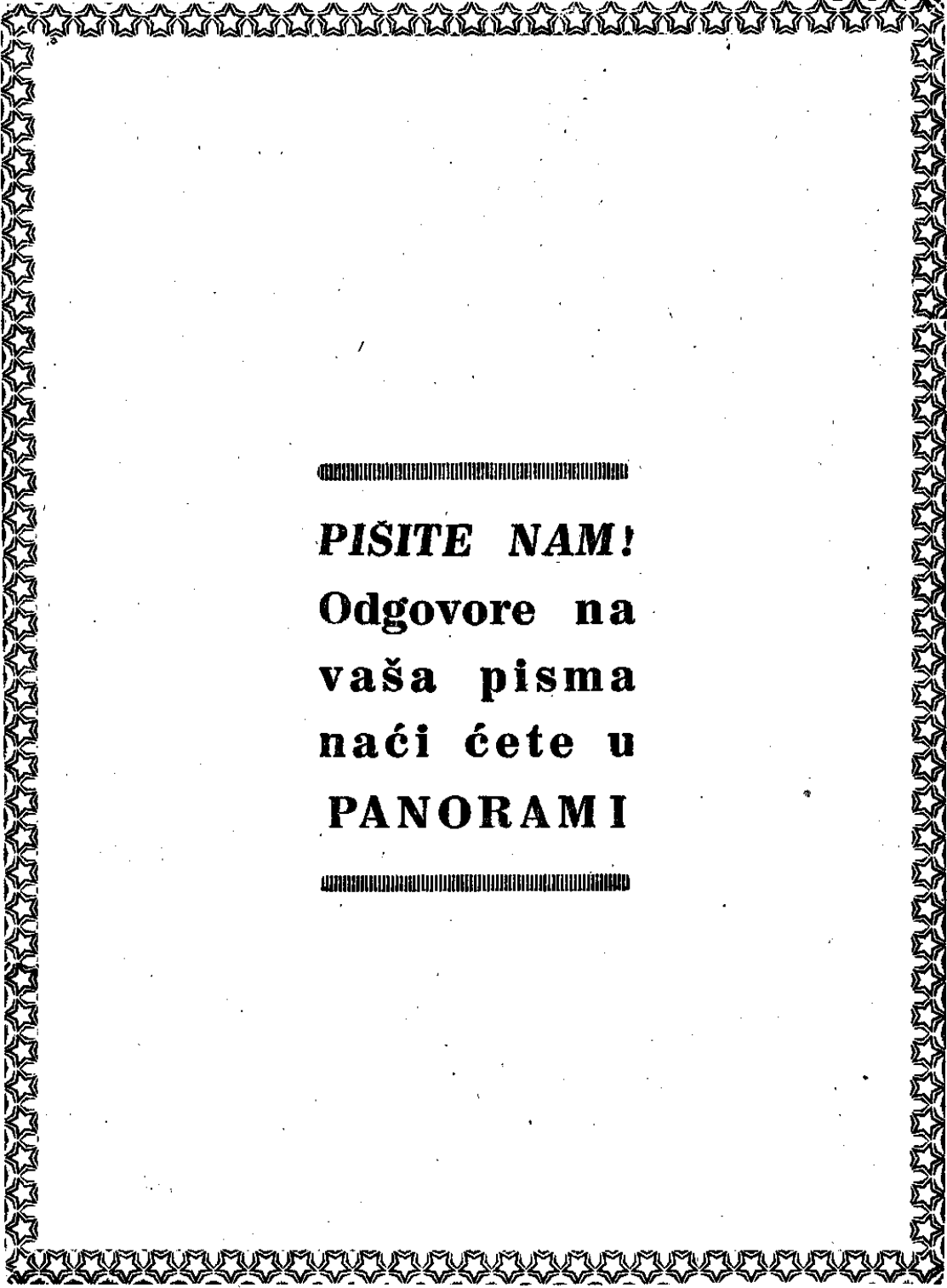
Samo je jedan jedini uspeo da umakne i to baš najvažniji čovek — veliki vođa!

Jedan sat kasnije stajao je maršal Erp u dvorištu hotela Neli Kešmen sa velikim zavojem preko desne polovine lica.

Dok Holidej je stajao kraj njega, držeći već četvrt sata nepripaljenu cigaretu. Pogledao je mladu ženu koja je bila drhteći na vratima i rekao joj umirujućim glasom:

— Šta hoćete Neli? Dogodilo se. Da je bio krčmar, stvari bi se sa svim drugačije razvijale. Idite samo unutra i spavajte, Neli. Erp će ostati ovde. Danas se više ništa dogoditi neće, cenim da je ovog puta i njemu preko glave.

KRAJ

PIŠITE NAM!

Odgovore na
vaša pisma
naći ćete u
PANORAMI

SVAKE DRUGE SREDE

**osvetnik
iz san markosa**

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

SVAKE SUBOTE
NOVA SVESKA!
64 STRANE - 2 DINARA!

Izdaje i štampa NIP „FORUM“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni urednik: Svelozar TOMIĆ. Izbor i kreacija: D. MILOSAVLJEVIĆ. Pretplata za 3 meseca 26 dinara, za 6 meseci 52 dinara, za jednu godinu 104 dinara. Za inostranstvo cene su dvostruke. Uplaćivati na žiro-račun 657-1-255 sa naznakom za „Vajat Erpa“.

16. oktobar 1971.